

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhờ nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 69

10 II

TUẦN LỄ TỪ 10.7 ĐẾN 16.7.1969

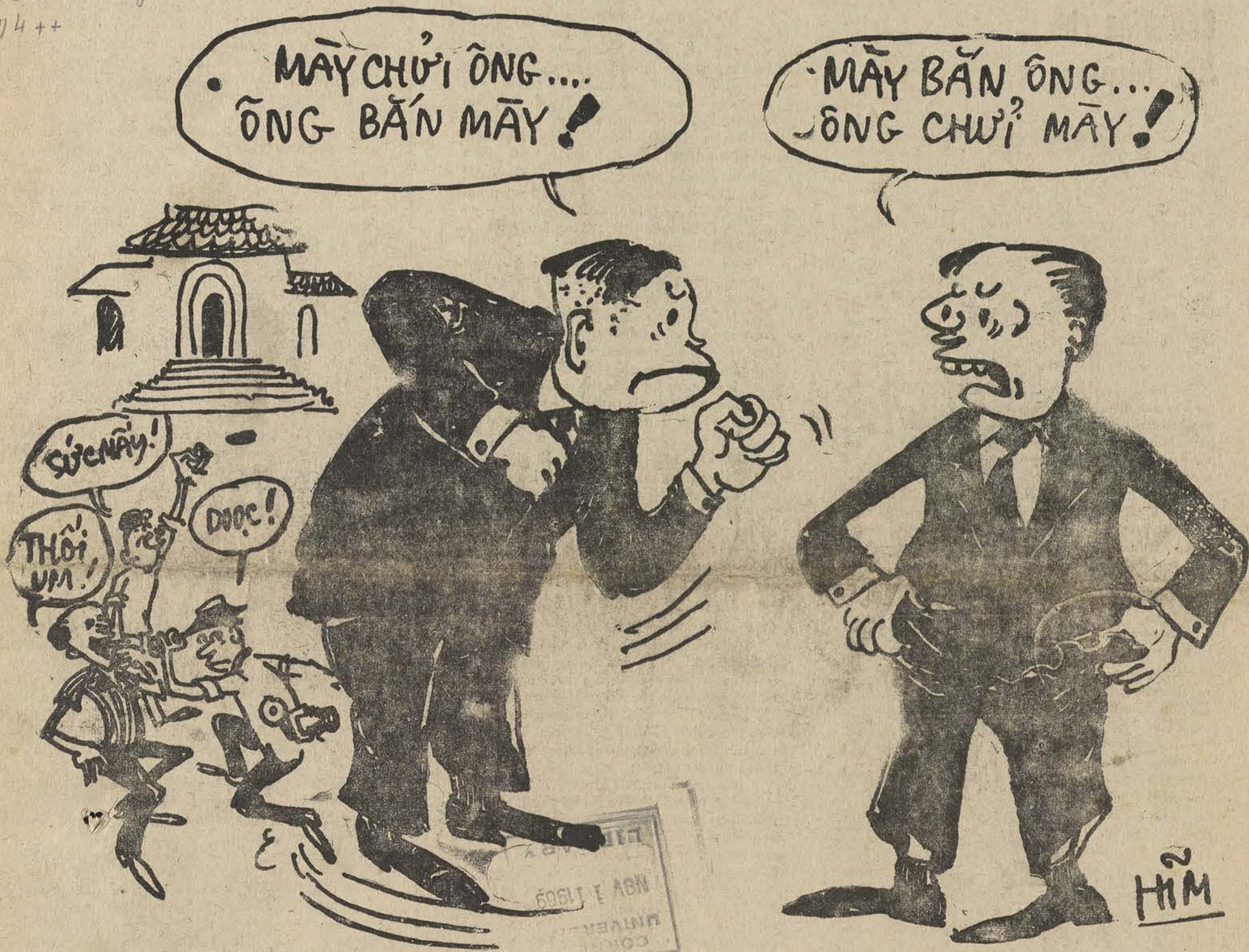
CHỦ TIỆM : MINH VỎ

ĐẦU BẾP : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM 54 VỎ TÁNH ỚNG NÓI 24.901 — 93.801

Wason
DSS31
C74++

#69
jul. 10, 69

Phản nào thôi, các ông Dân Biểu

Trước những hành động
du côn và ngôn ngữ du kê
của một số dân biểu, báo
chí đã thay phiên nhau đề

ra nhiều danh từ sống
sượng, nham nhở để miệt
thị Hạ viện chịu không thấu.

Hạ viện phải nhờ thông tin
can thiệp với báo chí. Những
danh từ cu ly bị cấm dùng
khi diễn tả người ngọm dân
biểu. Tưởng rằng các ông
dân biểu còn chút liêm sỉ,
đóng cửa mà dạy nhau.
Nhưng không còn liêm sỉ,
dù chỉ có một tí tí tí, đối
với một số dân biểu bựa.
Do đó, chúng ta lại thấy
những danh từ nham nhở

ma cà chớp tái xuất trên
báo chí để đánh đấm dân
biểu bựa.

Một chứng minh hùng hồn
nhất là mới đây, nhóm dân
biểu bất tín nhiệm nội các
hợp báo đề bày tỏ lý do tại
sao họ bất tín nhiệm. Bèn
bị mấy anh dân biểu bựa phá
thối. Các anh này cướp mi
cô, đầu nhăng chuyện riêng,
tổ cáo lem nhem. Khiến
cuộc họp báo biến thành...
chợ Cầu Muối. Sinh hoạt
chính trị trong một thê chế

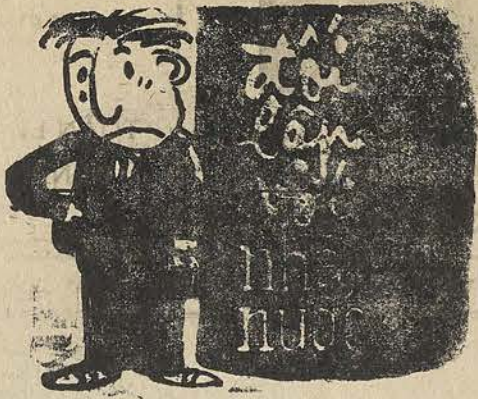
dân chủ là vậy sao? Muốn
bệnh vực nội các Hương,
tại sao các anh dân biểu bựa
không mở một cuộc họp
báo khác? Mà đi chơi cái
trò ma cà bông ma cà cú.

Dân bầu các ông ra, đồng
ý là cho các ông cái quyền
ăn nói. Nhưng ăn sạch nói
thơm. Nói ra hạnh phúc cho
dân hưởng. Chứ không phải
để các anh tổ cáo nhau ăn
bần và phát ngôn cu ly cu
leo, phản náo thôi các ông
dân biểu. Nếu quốc tế chúng

nó không coi các ông là đại
diện chúng tớ thì chúng tớ
mặc cho các ông: Đảng này
dù chê bỏ cách mấy các ông
vẫn đại diện chúng tớ. Và
chúng tớ bắt buộc phải xấu
hò vì những cái miệng hôi
thối, những hành động côn
đồ của các ông.

Đề 'khuyên răn các ông
dân biểu bựa, chúng tớ thề
độc: "Tiên sư cha đứa nào
từ nay trở đi còn ăn tục nói
đều ở Hạ viện".

CON ONG

Bốn điều chế Nhà Nước

Số báo này, Con Ong hân hạnh đặng nguyên bốn điều chế nhà nước của dân biểu Phạm duy Tuệ, người được coi là phát ngôn viên của 92 dân biểu đòi bắt tin nhiệm nội các Trần văn Hương. Chưa chắc gì Con Ong đã cùng lập trường với nhóm dân biểu bất tín nhiệm nội các Hương. Cho dặng bài này chỉ vì có hứng dặng, chỉ vì trúng đề tài. Vạy không có lời bàn của Mao Tôn Cương.

Đã thật lùi và nhượng bộ trước

Thứ 1: "Mưu tìm Hòa bình; Thủ tướng quan niệm chủ động trong việc mưu tìm hòa bình là «cởi» nhiều hơn «trói». Đòi khi Thủ tướng đi trước các nhượng bộ của người bạn đồng minh để tính. Chủ động ngoại giao theo ý thủ tướng là do biết những bước lui của Đông Minh. Chính phủ lui trước Nội các của Thủ tướng đã làm gì trên lãnh vực ngoại giao: thông tin tuyên truyền để khai thác những lợi diêm của ta, khước đại, hay ít ra, phổ triển được những nhượng diêm của địch Thủ tướng đã để các tư tưởng tiêu cực, bất lợi cho cuộc đấu tranh hiện tại như «người Việt cô đơn» «người Việt đứng giữa» được cổ võ 1 cách công khai trên một tờ báo mà Chánh quyền hỗ trợ hơn cả.

Đây là một căn bệnh mà nội các Trần văn Hương chưa đủ công lực chữa trị.

Chỉ có bắt dân Thượng tôn pháp luật

Thứ 2: «Thượng tôn luật pháp» Nếu quan niệm thượng tôn luật pháp là buộc dân lành phải tuân theo pháp luật còn 1 thiểu số nhờn nhờn vẫn sống buông thả bên lề luật pháp thật là một quan niệm sai lầm. Nội các của Thủ tướng Trần văn Hương đã chạm phải lầm lạc ấy. Trong những chuyến thăm các tỉnh thuộc các vùng chiến thuật.

Chúng tôi đã liên tiếp được nghe tiếng than van của dân chúng về việc bắt bớ, giam cầm oan ức người dân vô tội, nhứt là do những cơ quan trách nhiệm trong kế hoạch Phụng Hoàng?

Về phương diện báo chí, nếu một số báo bị đóng cửa một cách bất ngờ thì đã có một số ra mắt ngoài sự mong chờ của dân chúng. Nếu Thủ Tướng Trần văn Hương và các Cộng Sự Viên cần có những tờ báo «thông cảm» để ngợi ca những khi mệt mỏi, chúng tôi nghĩ rằng Thủ Tướng cũng không nên gạt ra ngoài lề những tờ báo «thiếu thông cảm» với cá nhân Thủ Tướng và Nội Các.

Chúng tôi thấy Thủ Tướng Trần văn Hương xin đi xa Hiến Pháp, ngoài luật pháp Quốc Gia khi quyết định như vậy.

T T Trần văn Hương đã quan niệm lệch lạc về mối tương quan giữa lập pháp và Hành Pháp khi ông vi buổi điều trần của ba vị Bộ Trưởng Nội vụ Quốc phòng và Tư pháp trước Hạ nghị viện ngày 20-6-1969 như cảnh bày thứ dữ ăn thịt người.

ĐÒI ỒN ĐỊNH VẬT GIÁ ĐƯỢC CHƯA

Thứ 3. «Ồn định vật giá»: Nếu so sánh giá cả hồi tháng 6-1968 là năm Nội các Trần văn Hương vừa chấp chánh và sau 1 năm tháng 6-1969, chúng tôi thấy ngay sự thất bại của Nội các trong mục tiêu ổn định vật giá.

(xem tiếp trang 5)

đàn anh đòi lập với nhà nước dân em đòi lập với nhà bếp

Từ những sai lầm này, đến những sai lầm khác Thủ tướng đã không phải dấn dặt nhân dân Việt Nam qua cơn hiểm nghèo mà đúng ta đã làm gia tăng nỗi cơ cực của người dân.

Việc sửa đổi Quan thuế Biểu làm vật giá gia tăng, Quốc hội chưa kịp thảo luận thì Thủ tướng tuyên bố tăng lương từ 250% đến 300% cho công chức và quân nhân. Vật giá theo luật cố hữu của cung cầu, phải gia tăng tỷ lệ Hai ngày sau: Ông Tổng trưởng Phủ Thủ tướng lại cải chính, có thể chỉ gia tăng 100% và chưa biết sẽ áp dụng từ ngày nào. Việc tăng lương chưa thấy và chưa biết có thể thực hiện được hay không, song một sự thực hiển nhiên và éo le là vật giá đã leo cao và không bao giờ xuống lại. Ảnh hưởng trầm trọng là giới tiêu thụ, trong đó công chức và quân nhân là nạn nhân chính.

Quyết định ảnh hưởng trầm trọng đến cuộc sống của toàn dân dĩ nhiên gây xôn xao trong dư luận. Khi có tin thay đổi Quan thuế biểu Phủ thủ tướng phủ nhận ngay cho rằng chưa được bộ tài chánh phúc trình về việc này. Khi nội các quyết định tăng lương, hai ông Kinh tế và Tài chánh lo ngại không biết sẽ lấy tiền đâu để bù đắp vào lỗ hồng thâm thủng của Ngân Sách quốc gia dư luận chưa biết tin ai, song quan thuế biểu cứ thay đổi vật giá cứ gia tăng. Quốc hội chưa kịp thu hồi sấp lệnh cũ về Quan Thuế Biểu, chưa có thái độ chính thức về việc tăng lương thì T T lại thêm một gáo nước lạnh:

Thay đổi thuế phân suất quân binh, tăng giá đồng Mỹ kim đối với việc nhập cảng 180 loại hàng và đánh vào cả những hàng tồn kho. Dư luận bùng lên phản đối. Nội Các nhượng bộ giới doanh thương và việc đánh thuế vào các hàng tồn kho có thể tạm được dàn xếp, song việc nhẩy vọt về giá cả, việc khan hiếm hàng hóa tiêu thụ như yếu như sữa, đường... trên thị trường trách nhiệm về ai? Ông Kinh tế Tài Chánh hay toàn Nội Các?

Đề thay phần này, chúng tôi xin trích dặng lời của ông Dân Biểu Trần minh Nhựt:

«Chánh phủ đã lừa bịp quân nhân và công chức khi trong tháng vừa qua Chánh phủ đã lên tiếng rằng, sẽ tăng lương cho quân nhân và công chức có nhận được một đồng lương nào chưa trong vòng hai tháng đã có sự thay đổi về giá cả.»

ĐI BẮT TẾP RIU CHỮ CHƯA ĐẬP RẪN

Thứ 4: «Bãi trừ tham nhũng: Trong lãnh vực này, có thể nói người ta kỳ vọng ở Nội các Trần văn Hương bao nhiêu thì lại càng thất vọng bấy nhiêu. Với sự xuất hiện Ủy Ban Bãi Trừ tham nhũng trung ương đặt trực thuộc Phủ Thủ tướng có các Ủy ban Bãi trừ tham nhũng địa phương giúp đỡ, chúng tôi đặt vấn đề:

Nội Các Trần văn Hương đã làm được những gì trong lãnh vực bãi trừ tham nhũng Nếu bãi trừ tham nhũng không phải là đi bắt những con tếp riu thì lại càng không phải một thứ khí giới để thanh lọc những viên chức không phải thuộc phe nhóm mình. Chúng tôi muốn nói đến một vài trường hợp đã gây sôi nổi dư luận một dạo như vụ cất chức Trung tá Hồ đức Trung Tinh trưởng Tây Ninh, vụ cất chức giám đốc Nha Khảo Thí và hạ tăng công tác một vài viên chức khác thuộc bộ Giáo dục nhưng vụ những lạm của một người thân Thủ Tướng Ông Lâm văn Giới đã đến đâu? Bãi trừ tham nhũng lại càng không phải là khuyến khích cho một vài phần tử tổ cáo vuug vít nhằm mục đích giảm uy tín cả một cơ quan, làm đổ vỡ niềm tin quần chúng ở cả một chế độ. Thủ Tướng lại đã không ngại ngừng tuyên bố; «Nếu diệt trừ tham nhũng thì lấy Cán bộ đâu mà làm việc». Câu này có thể suy diễn theo hai cách, hoặc đa số Cán Bộ của ta tham nhũng hoặc Thủ Tướng bất lực trong lãnh vực này. Nhưng chúng tôi đoán chắc chỉ có một thiểu số rất nhỏ cần phải diệt trừ, như vậy lời tuyên bố của Thủ Tướng đã mang một ý nghĩa gì?

BÀN RƯỢU BÀN THỊT KHÔNG BÀN NƯỚC ĐÀU ĐƯỜNG ĐÀU CHỢ ĐÉCH ĐÀU HÀNG

Mẹ cóc: Cái thằng Cường Sĩ nào đó. Thế mà cũng đòi «biểu lộ khí khái» cái gì mà bán quán lại không bán nước. Bò, có thân nhân làm Tổng Trưởng hay Dân Biểu, Sao mà giạt «L» dữ vậy...ừ, cứ giả thủ không bán nước đi — vậy chắc là phải «Bồng Khử» cho vợ để lấy tiền trả cho ông Tây C. E. E. (nay đã được bạch hóa là S.Đ. L. hay S.T.C)

Kể đến là các câu «Đầu» sắc mùi gió bụi, cái gì cũng đầu cả — Nhưng «không đầu hàng» phải không. ông chả thừa M-P mèo. Nó đi sùng vào bao tử xem có «Hàng» đến quý mọp giữa Đại lộ mà lay cho sáng mắt ra bây giờ. Các người cứ tưởng, người V N mình, ai cũng bán giới như Trung Tá Nguyễn Thanh Căn hay sao?

Nếu vậy, chắc chả có vụ M P nó stop hỏi thẻ bài căn cước hoặc giả nó đứng thẳng người trên xé 14 bánh «Tè» vung vít vào một Dân Giao chỉ hoặc nó đi cà công voa — nó ngồi ngất ngưỡng cầm chòi (hiệu P X) nó quát mẹ nó vào mặt... để cười giải trí. Đấy, ngay như ở Tân hiệp Biên hòa đó, nó buồn, nó phờ phai, chẳng nào chết thiết thân thẳng ấy — Thừa ai, thừa quan Toàn quyền Bản cư ư — còn lâu, quan Toàn quyền mới ngó xuống. Biết bao nhiêu vụ rồi, từ vụ ở Cam Ranh đến ngay giữa Thủ Đô sáng ngời của chúng ta — Mèo vẫn có quyền Bất Khả Xâm Phạm như Dân Biểu Nghị Sĩ.

Ở nước ta, kể cả đứa con nít (trừ đứa chưa biết nói, miệng còn ngậm vú mẹ) còn tất cả đều hiểu rằng Nước Nam có đến những Lương viện Lập Pháp «Cầm chân» Hành Pháp hoặc «đầu Súng» với cao bồi Xứ Tách Xát của Đại chúng cóc.

Av thế mà, cơm chả ra cơm, cháo chả ra cháo... nó thành Mè mắt rồi. Này nhé, ở cái gọi là Thượng viện, có được 6 chục Bô lão thì có vài vị đã tham chánh, Ngài đáng nhớ, đáng lưu truyền hậu thế là ngài Tổng Ngoại Trần chánh Thành...

Riêng về cái Hạ viện thì ô hô. Đáng khóc lắm — Ruột bút Bic đã theo phân Xuất mà leo thang — giấy in báo hạn chế — người viết Báo dối mèo — Dạ dầy gần thủng vì dếch có tiền đóng gao — ấy thế, tất cả lảng Báo phải xả mình cứu cái Hạ Viện bằng những lời «dạy dỗ» lúc ngọt, lúc mặn... mà rồi chả đâu vào đâu — như nước đổ đầu vịt như mưa trên lá Mên... chán thấy mẹ. Trong đó, có cả những cây viết lớn (cờ như bốn báo cũ Bút — mà cũng đã gói bút rửa tay mặc dù ông viết được cả bằng chân trái í thế mà, còn phải đầu hàng)

Vạy: thôi đành thôi — cứ bắt chước các cụ ngày xưa — con cái dạy dỗ không nổi thì dù có đáng chửi cũng thêm «mét xác», «mặt bố nó», coi như không có nó — Thế là yên phận.

Đề trở lại «Đổi Thời» với cái loại cũng có tí quyền gần như bất Khả Xâm Phạm khi sống trên cái đất Giao Chỉ này — Mèo. Vàng, Mèo là Dân Hợp Chúng Quốc — Thân thể Mèo phổ pháp to lớn (V.N mê cái to này dữ lắm đấy nhé) Mèo thích ở Bui l ding nên cái nhà cỡ nào, kiểu nào, Mèo vẫn có thể gọi là Bui l ding — Mèo lại thích phơi nắng Saigon — Ngược lại, Mèo thích xài máy lạnh (mặc dù Chính Quốc Mèo Có gửi cái máy lạnh Khổng Lồ Bàn — Cu sang An Nam — Nhưng Mèo vẫn cứ... thích thì sao)

Chả thế. Chỗ nào, con đường nào có Mèo tới — việc đầu tiên Mèo Có Lập Vía hè Giao chỉ để lập nhà Đèn «Lưu động» — Máy Điện chạy âm âm, phun khói tùm lum vào mặt thẳng dân.

Đôi khi vào ngay mặt ông nhà nước... Ấy, thế mà, tôi thách ông nhà nước dám đến «Triệt Hạ» vì lý do «cần lộ giới» đấy. Có ngon cứ «láng cháng» một phát coi — có mà, M.P nó phờ bở bu. Đến ngay như thẳng Dân (theo sách xưa thì được coi ngang ông Trời) đi vớ vịn quan cơ quan Mèo, hoặc xe pháo ngẹt Bu-Di chết thình lình ngay trước Mũi M.P nó cũng còn phờ chết cha... Nếu cần, nó chỉ cần ghim chữ Vi-Xi vào xác chết là OK.

«Bởi những lý do trên- toà soạn Con Ong chúng tôi cũng Rét thấy mẹ. Hàng ngày đến ngồi trực tại toà soạn- cái hòng súng M.16 của M.P nó cứ hườm hườm- Sơ bỏ Bu, nên viết mục «Giao Chỉ for Rent» nhạt thếch nhĩ nhò, nhắng nhít, quên cha nó cả chắm với phết cho gọn văn chương. Đến ngay như chí Sĩ Minh Võ — một chiến Sĩ đăm lược can trường. Ấy thế mà, M.P nó chỉ cần «Thôi» nhẹ cũng đã sinh vịnh, mặt mày xanh như tàu Cau úa. Tôi còn nhớ, một hôm ông chủ tiệm can trường của tôi vừa nhét được cái xe Honda TN 360 vào lề đường... thì một tiếng «toét» ông xanh mặt như bị chàm đỏ — nhẩy vọt lên xe... dọt cha nó cả vào tường thành toà soạn con ong mà miệng thì cứ phân trần loạn xí câu «Iam Here» (chắc ý chỉ sĩ chủ tiệm của tôi muốn nói;)

Tôi là chủ tiệm con ong, là chí sĩ Minh Võ đây tôi ở đây — cho dặng đời — ai bảo, dạo ông Thượng Sinh còn đi làm Giáo Sư Anh Văn — Ai bảo không đến mà Thọ giáo what es this — Đề có thể trả lời thì is «Con Ong» đã vậy, nhiều lần chí sĩ còn lên lớp tôi về ngoại Ngữ — ông dù cả ông cụ tôi cứ loạn lên khi ông sai tôi «phôn» cho Mèo của ông.

Tôi còn nhớ cái thuở ban đầu đi tìm «công danh và tiền bạc» tại Vương Quốc Con Ong. Ông chủ Minh võ của tôi tuyên bố nghe hếch như Pa Pa con Chó xôm;

Giao Chi for Rent

★ TRẦN BẠCH DÂN

— Cậu phải chửi thẳng — chửi hết — Tôi không sợ ai sớt cả — Mẹ cóc ! nói phét như thế. « Ngựa » nó nói cũng được. Bãng có to như « Building » đó — ông sợ Mèo đến xanh mặt mà cứ còn nói phét — trách nào ông Dân Biểu Ngô Công Đức chửi xỏ cả Triệu « Di cư » là « Ruồi Tái Béo ». Ông biết không — có ngày tôi nhờ ông Dân Biểu Phạm Duy Tuệ hỏi thăm sức khoẻ ông tí đây — ông Tuệ hăng đi lắm — ông lại có súng nữa, ông đang đòi bắn đây.

Tôi còn nhớ (mẹ cóc, lại nhớ) một hôm có một tờ đơn của bà Trần Thị Nữ gửi ông Đại Sứ Mèo Bàn cu chuyển tới tòa soạn ông đọc cả giờ... Rồi lăm lăm chuy lên qua mục Giao Chi For rent do tôi phụ trách mà dạy rằng :

— Bà Trần Thị Nữ ở số 162 Chi Lăng Huế bị Mèo đốt xe chơi — Cậu liệu đọc kỹ mà « chuyển đạt » Nhớ đừng bạo mồm bạo miệng tù bố bu đây.

Tôi hỏi lại :

— Thì cứ dặng nguyên văn nhé — Con ông không sợ ai sớt cả mà.

Ông chủ Tiệm tay cầm Ca Táp, chân bước, miệng chửi: — Không là không thể dếch nào. Mèo là người bạn, mình phải « good » với nó. Đến mai 8 giờ gặp tôi, tôi đưa vé AIR Việt Nam cho đi Trung xem Dân Tình ngoài nó ra sao về « Vạng » một thể. Vạng đang chuyển động — nhớ đừng có mảhôn.

Nói rồi, ngài chủ của tôi cấp dứt cút thẳng — Tôi ngồi im, tay mân mé lá đơn của bà Trần Thị Nữ ở 162 Chi Lăng Huế mà ngậm ngùi. Sau đây là nguyên văn lời « van xin » của Bà Nữ:

« Huế ngày 12 tháng 6 năm 1969
« Kính gửi ông Đại Sứ Hoa Kỳ tại VNCH
« Kính thưa ông Đại Sứ,

« Tôi tên Trần thị Nữ, thương gia gao sĩ phụ trách « bán gạo cho Quân đội và gia đình tại Huế và Thừa Thiên hiện cư ngụ số 162 đường Chi Lăng Huế.

« Trân trọng kính xin ông đại sứ minh xét cho một « việc sau này.

« Nguyên tôi được Tòa Hành Chánh Tỉnh Thừa Thiên cho phép mua một chiếc xe vận tải nặng hiệu « Desoto PD. 600 để chuyên chở gạo tiếp tế cho dân « chún gva Quân Đội theo lệnh Tòa T. Trưởng Thừa Thiên « xe do hãng Seic Saigon Garage từ HK đưa về Saigon.

« Tổng cộng là 1.336.370đ.

« Xe đã được ông Chánh Ký sư trưởng khu Công « chánh miền Bắc Trung nguyên Trung phần cho phép « lưu thông từ ngày 19-6-67, xe do tài xế Hồ Kế lái, « thể căn cước số 216.166, cấp tại quận Tả ngạn Huế « ngày 8-10-62, hiện ở tại số 136 đường Trịnh minh « Thế Huế và Lý văn Sắt, phụ tài thể căn cước số « 178.442, cấp ngày 3-9-52 tại quận Phú Vang Thừa « Thiên.

« Ngày 17-5-68, xe tôi chở 225 bao gạo xếp cân nặng 8T500 trị giá 166.927đ25 từ Đà Nẵng chở ra Huế do giấy phép của Nha Thanh Tra Kinh Tế Đà Nẵng cấp mang số 1.745 TTKT/TV ngày 10-5-1968 gạo thuộc thành phần của tôi nhận trên Tàu Sieelflyer. Lúc 15g30 ngày 17-5-1968 xe xuống đèo Hải Vân khoảng 3 cây « số đến chỗ quẹo là nơi Đơn vị Công Binh Hoa kỳ ứ « đất mở đường xe tôi phải tránh vào một bên nhưng « đường cho Đoàn Quân Xa Hoa Kỳ gặp chỗ đất mềm, « xe tôi bị trượt bánh và lăn xuống hố. Tài xế Hồ Kế « bị thương xoàng vì xe rớt xuống không sâu Quân « Đội Hoa Kỳ làm việc tại đó đã đốt cháy cả gạo lẫn xe « (giấy tờ minh xác Công Binh Hoa Kỳ đốt cháy tại

« chỗ đã được Cơ quan VN chứng nhận và đã kèm theo « hồ sơ xin đền bù). Nơi xe và gạo của tôi bị thiếu « chuy thuộc đường Quốc lộ số 1, hoàn toàn an ninh và bất « khả xâm phạm.

« Kính thưa ông Đại sứ, nếu xe và gạo không bị « đốt thì tôi sẽ đem được số gạo và xe về nhà trọng « ngày đó. Điều này đã được Đại tá Tỉnh Trưởng « Thừa Thiên xác nhận theo chứng nhận số 13.780 « TT/KX/ITT2 ngày 11.11.68 mà tôi đã gửi theo hồ sơ « xin đền bù.

« Sau khi sự việc xảy ra tôi đã đệ đơn xin bồi « thường tại Ủy Ban cứu xét bồi thường Ngoại kiều tại « Phú Bài và Đà Nẵng.

« Trong thời gian chờ đợi bồi hoàn, tôi đã nhiều « lần đến liên lạc trực tiếp với Ủy Ban Khiếu nại Hoa

« Kỳ Phú Bài và Đà Nẵng để bỏ tức hồ sơ. Sau khi hồ « sơ đầy đủ ? Đại úy Hoa Kỳ từng sự tại Tiểu Khu Thừa « Thiên có đến nhà tôi để điều tra và cho biết trong vòng « vài tháng tôi sẽ được bồi hoàn thiệt hại về gạo và xe bị « thiêu hủy nói trên, nhưng mãi đến nay cả 12 tháng, tôi « chưa nhận được một kết quả về việc bồi thường « nào cả.

« Vậy tôi kính đệ đơn này đạo đạt lên Ô. Đại sứ « can thiệp với Quân Đội Hoa Kỳ để sự bồi thường « được nhanh chóng sớm trở về với chúng tôi.

« Trong khi chờ đợi sự quyết định đầy nhân đạo của « Ô. Đại sứ chúng tôi xin chân thành cảm ơn ông Đại « sứ và kính xin ông Đại sứ thể nhận lòng thành kính và « tri ân của tôi và gia đình tôi.

« Trân trọng kính đơn
« TRẦN THỊ NỮ
« 162 Chi Lăng Huế »

Trong họ ngoại làng

(Mở này cả tiếng lại dài hơi)

Mấn cán ra tay chẳng phải chơi

Mộc đặc vang lừng trong bốn cõi

Kim thanh chuyển động khắp đôi nơi

Lốc cốc... lốc...

Lốc cốc... lốc...

Lốc cốc... lốc...

Trình bà con làng nước hay :

ĐIỀM MẶT NHỮNG THẮNG CHỦ BÁO NGU NHẤT NƯỚC

Có thằng hỏi Mỏ Báo tôi rằng :
— Thế nào là một thằng chủ báo ngu nhất nước ?...

Xin thưa rằng :

— Thằng chủ báo ngu nhất nước là một thằng chủ báo mà báo bị đóng cửa muôn năm, không bao giờ tực bản được. Tùy theo số ngày đóng cửa báo, ta có thể kết luận, thằng này ngu ít, ngu nhiều, đại ngu, thậm ngu, chí ngu v.v....

Mỏ Báo tôi thường đem điều này ra để « chất vấn » Hồ văn Đồng, chủ nhiệm báo Quyết Tiến, vì báo của hắn bị đóng cửa kỹ quá. Hồ văn Đồng đã chấp tay, cúi đầu trước mặt Mỏ Báo tôi, cầu xin lời chỉ bảo. Mỏ Báo còn đang bối rối thì chợt nghĩ, tôi ông chủ Nhiệm Tin Vịt, Bền trả lời rằng :

— Cứ làm như Ngô Công Đức !...

Vì rằng chỉ có một ngày sau vụ hợp báo của dân biểu Phạm duy Tuệ, là báo Tin Vịt của Ngô công Đức lại được tực bản. Sự phá bình đã có kết quả và có lẽ, Tòa Án cũng sẽ lâm vào cảnh thất nghiệp vì không được xử vụ đàn bà Giao Chi để ra trưng vì thnoch khai quang của nước Cờ Hoa. Mà nhiệm

vậy thay ! Không chàng lại còn bắt địa thêm một tí tiền cơm.

« Nhất cử, tam tứ tiện » như vậy mà lũ chủ báo ngu nhất nước, không biết nơi theo.

ĐiỀm mặt những thằng chủ báo ngu nhất nước này. Mỏ Báo đếm được quá nhiều... Ngoài Hồ văn Đồng còn gồm có cả Chu Tử, Ninh Báo Thái, Đặng Văn Nhâm, Lý quý Chung, Huỳnh Hoài Lạc, v.v... Còn nhiều, nhiều nữa nhưng quên mẹ nó mất rồi... Những tên này, không biểu diễn được màn Lê Lai cứu chúa, nên báo của chúng nó cứ bị đóng cửa bển bển, dài dài... Có lẽ tại vì những nào cũng bạn chuyện làm ăn, thành ra không lúc nào tực trực gần bên để có thể, khi thấy Người ngồi buồn, thì vội thò tay ra gói háng cho Người, rồi khen cái làn tăn của Người đẹp hết chỗ chê.

Lại một lần nữa, ta phải bái phục Ngô Công Đức.

ÔNG TỬ NỚP TÔI ĐẮC CỬ CHỦ TỊCH ỦY BAN BÀI TRƯ KỶ THỊ.

Ủy Ban này không phải là một thực thể mà cũng không phải là một thực tế. Chức Chủ Tịch Ủy Ban này cũng được anh em Con Ông bầu cho ông Tú Nốp tôi, buổi sáng ngày, 7-7-1969, khi con gái ông Tú Nốp tôi, là cô Nguyễn thị Hồng Vân, mang « pháo đỏ, rượu hồng », tới biếu các Bác Con Ông mời đi ăn cưới của cháu.

Tú Nốp tôi là người chủ trương mục Thiệu hạ rừ rừ trong nhật báo Tiếng Vang, là người đã lớn tiếng chỉ trích ba tiếng Ruồi tái béo một cách dữ dội Ông Tú Nốp tôi đã thành khẩn xin với ông Ngô công Đức cắt

ký dùm ba cái tiếng đó, vì dân Bắc kỳ, nghe nhột lăm.

Ông Tú Nốp tôi còn đi xa hơn nữa. Dở tâm hồng thiệp ra đọc thì con gái của ông Tú Nốp tôi « ập sừa kết duyên với một thư sinh, con trai của 1 bà nghiệp chủ Ba Xuyên và Tú Nốp tôi coi đó là điều hành diện cho Ruồi Tái Béo. Con Ông hứa sẽ tới chung vui trong ngày cưới, kéo cả tổ đi, từ chủ nhiệm chủ bút, đầu bếp, thợ viết cho tới thợ sắp chữ, thợ sắp báo. Nghĩa là nghĩ nguyên một ngày để mừng cho hai cháu và uống rượu say để chửi cha những đứa cháu trương kỳ thị.

Trường hợp của gia đình Tú Nốp tôi, không phải là 1 trường hợp duy nhất thay mở đầu. Vì trước Tú Nốp tôi, đã có rất nhiều trường hợp như vậy xảy ra rồi. Ngay như ông Bộ Trưởng Phủ Thủ Tướng cũng đã làm xui gia với Ruồi Tái Béo là ông có Phạm-văn Ca.

Thằng Tư Trời Biền đầu rồi ?... Mỏ Báo này muốn gặp mặt mày để đi vào mặt mày tấm hồng thiệp của gia đình Tú Nốp mà phán rằng :

— Dân Giao chỉ chúng ta thương yêu nhau lắm. Chỉ có những hạng Tây lại như mày mới có những ý nghĩ khốn nạn và mất dạy. Mày không bao giờ có được Tô Quốc, vì lúc nào cũng có sẵn một Tô Quốc « sơ cua », nên mày có rất ít lòng yêu nước.

Thôi, càng nói ra, hùng khí lại càng phừng phừng. Nhất định không thêm nói nữa.

Trình bà con làng nước hay :

Lốc cốc... lốc...

Lốc cốc... lốc...

Lốc cốc... lốc...

NOC ĐỘC

Chủ nhiệm Ma Bùn Chủ bút Ma Cỏ Giám đốc chính trị Ma Cạo

CÁC CHỦ BÁO KÉM THÔNG MINH NÊN LÀM NGAY TRÒ CHƠI ĐỂ ƠT

Thời Thế báo Tin Sáng được ra lại nhờ ông chủ có công năng... Chính phủ Tin Sáng báo không lẽ Chính phủ này tệ lậu quá trắng trợn như vậy?

Tờ báo TS của ông Ngô Công Đức bị đóng cửa để làm thủ tục truy tố ra tòa, nhưng chưa kịp ra tòa thì báo đã ra, khiến ông Toan mất một món bở. Làm báo mà thấy một tờ báo bị đóng cửa, thì chỉ có chủ báo vui chứ đã gọi là "thằng nhà báo" thì đều buồn vì thấy người lại nghĩ đến ta. Cho nên, đóng rồi lại được ra, là một tin mừng, sự bố đả nào nói dối. Nhưng nếu ra lệ quá, thì cũng không thỏa mãn!

Báo của Ông BB Đức ra lệ đến nỗi không kịp quảng cáo, và theo ông Thời Thế, thì lệ đến nỗi nghị định chưa kịp ký, mà báo đã ra rồi. Cái sự làm cho người ta "xâm xỉ" là trong thời gian mấy ngày giữa khi báo đóng vào báo ra, ông DB Đức đã có công đặc biệt với Chính phủ trong "sứ mạng" phá cuộc họp báo của phe Dân Biểu đòi lật đổ Chính phủ.

Về sự ra quá lệ kể trên, báo Thời Thế đã viết như sau:

"Cách đây chưa đầy một tuần, tờ báo TIN SÁNG của ông dân biểu Ngô Công Đức bị nhà nước đóng cửa vì cái tội ham để ra trúng nhiều quá xá. Theo như cáo trạng ghi trong nghị định phạt-mê bu-tích thì Tin Sáng đã đăng toàn những cái tin tối om om. Đại thể như: "Vợ con công chức cao cấp" đi lại "nhiều lần với Mèo nên đẻ ra trứng" phụ nữ nông thôn" đẻ ra trứng vì thuốc khai quang".

Và nhà nước kết tội là báo của ông Ngô Công Đức đã gây hoang mang trong Dân chúng làm sứt mẻ tình đoàn kết giữa ta và quân đội Đồng Minh. Lại còn thêm rằng sẽ truy tố ông ta ra trước Ba Tòa Quan Lớn.

Ấy thế mà chỉ 1 sớm một chiều sau cái vụ dùng súng lục đại náo trong cuộc họp báo của khối Dân Tiến ông Ngô Công Đức lại khơi khơi cho tờ Tin Sáng tái xuất giang hồ không cần quảng cáo, cũng chẳng cần nghị định cho phép tục bản được công bố. Có thể rằng nghị định ấy soạn thảo xong rồi nhưng còn đang quay rô nê ở chưa kịp gửi đi.

Thế mới biết rằng, Nhà nước làm việc thiệt chí công vô tư. Thấy Tin Sáng bị đóng cửa oan uổng, bèn lập tức thả ngay theo một thủ tục hành chánh như điện.

Nhưng các bộ nhà nước ơi! đã thương thì thương cho hết. Còn một số các báo trước đây bị đóng cửa. Nhà nước còn chờ đợi gì mà không cứu xét tuốt mo, để cho chúng nó "soóc ti líp" một thể cho đông chọi. Như báo Quyết Tiến của thằng cu nhớn Hồ văn Đồng.

Xem tiếp trang 5

**Bớt thơm không bớt thối
Bố đả nào nói dối,**

KHẨU HIỆU CỦA NHÀ NƯỚC:

THÀ MƯỢN TIỀN DÂN CÒN HƠN MƯỢN TIỀN TƯ BẢN.

Một hình thức mượn tiền dẫu của nhà nước là bán công khổ phiếu. Dân nước Giao chỉ có thói quen là có tiền thường mang cất kỹ trong tủ sắt, hay gửi ngân hàng. Nhưng bây giờ, nhà nước có một chính sách mượn tạm, muốn đòi lúc nào cũng được, mà mỗi tháng lại có một món lời kha khá.

Gần đây, có một ông thương gia đã lớn tiếng tuyên bố: Khi nhà nước cần tới, nhà buôn chúng tôi sẵn sàng hy sinh tài sản. Bây giờ thì cần quá rồi còn gì. Mượn tiền của tư bản, của nhà băng tư nhân, để có thêm tiền công quý, thì tương

(Xem tiếp trang 5)

Cụ Ng. bá Bửu Hiệp Còn quên nhiều thành tích

Ngày 7-7 vừa qua, trong dịp bế mạc khóa họp thường lệ tháng 4-69, Cụ Chủ tịch Hạ Viện đã đọc một diễn văn kể về các thành tích như sau:

"Trong khóa họp thường lệ này, Hạ Nghị Viện đã họp 48 phiên khoáng đại để thảo luận và biểu quyết các dự luật đã được các Ủy Ban cứu xét và các vấn đề liên quan đến hiện tình đất nước.

Các vấn đề nội bộ cũng đã được thảo luận trong một phiên họp khoáng đại kín.

Đặc biệt trong khóa họp thường lệ này, Hạ Nghị Viện đã được hân hạnh tiếp đón Quý Vị Tổng Trưởng Thông

Tin, Nội Vụ, Tư Pháp, Quốc Phòng Công Chánh và Giao Thông Vận Tải đến điều trần về chánh sách Thông Tin, việc thi hành "Chiến Dịch Phụng Hoàng", vấn đề giao thông vận tải.

Tất cả các phiên họp khoáng đại kể trên đã được ghi nhận trong 2.650 trang giấy đánh máy dài của 51 số biên bản.

Hạ nghị Viện cũng đã tham dự 3 phiên họp khoáng đại lưỡng viện để nghe thông điệp của Tổng Thống và thảo luận, chung quyết các dự luật do

(Xem tiếp trang 5)

**"Ngồi buồn gãi háng dái lẩn tẩn"
(trích lao trung lãnh vận)**

ÚM BA LA!

Hạ viện đang chường mắt đá nhau, chứ đêch thêm bồi mặt. Có một điểm đặc biệt là các dân biểu đều ngang đồng cân lạng, phe này chơi phe kia thì phe kia cũng chơi phe này bằng cùng một thứ đòn giống như anh này bóp để anh kia, thì anh kia cũng bóp để anh này, chứ đêch thêm cao thượng.

Mục "sổ tay" trên Chính luận số 3-7 có một bài nhan đề "Cơm Chứa" nguyên văn như sau:

"Nếu tại VN cũng có những cơ quan nghiên cứu dự luận như Viện Hạ Rít và Ga Lốp của Mỹ, thì có lẽ các Viện này sẽ ghi nhận là uy tín của Hạ Nghị Viện VNCH đang xuống tới một tỷ lệ thấp nhất! Đó là một điều đáng buồn.

Có 2 chuyện liên hệ đến Hạ Viện đang làm sôi nổi dự luận, là vấn đề Dân biểu tham nhũng và kiến nghị bất tín nhiệm toàn thể chánh phủ.

Vấn đề Dân biểu tham nhũng đã như một trái bom thối, được giạt ngòi cho nổ, rồi "chiến trường" không được thu dọn, khiến Hạ Viện như bị bao trùm bởi một làn hơi khó ngửi.

Nhưng chuyện đáng sôi nổi hơn cả, là bản kiến nghị 92 chữ ký bất tín nhiệm chính phủ. Ngày 3-7, một số DB thuộc khối Dân Tiến tổ chức họp báo trình bày về những lý do khiến 92 DB ký kiến nghị bất tín nhiệm chính phủ. Tuy gọi là một cuộc họp báo, nhưng sau phần thuyết trình, trước khi báo chí được đặt câu hỏi, một số Dân biểu thuộc phe ủng hộ Chính phủ đã chiếm micro tổ phe tổ chức họp báo, khiến hội trường bị rối loạn đến nỗi nhiều ký giả phải kéo nhau ra ngoài để tránh "tên bay đạn lạc"!

Kiến nghị bất tín nhiệm Chính phủ đã bị tổ cáo như một trò "bịp bợm".

Sức Mấy là kẻ đứng ngoài, thấy hay, nên cũng muốn chỏ mồm vào tán láo một vài câu.

1) Trước hết, phê bình, chỉ trích và bất tín nhiệm Chính phủ là một quyền hiến định của Quốc Hội. Theo Hiến pháp, với Đa số Dân biểu và Nghị sĩ. Quốc Hội có quyền khuyến cáo Tổng Thống thay đổi Chính phủ. Đã là một quyền thì phải hành xử một cách công minh chính đại. Những người muốn lật đổ Chính phủ phải vận động một cuộc họp khoáng đại công khai lưỡng viện, hoặc từng viện (điều này còn rắc rối, có

lẽ lại phải nhờ TCPV giải thích như vụ họp để quyết định nghị hòa) để vấn đề tín nhiệm Chính phủ được đem ra thảo luận. Kể bất tín nhiệm Chính phủ được đem ra thảo luận. Kể bất tín nhiệm chính phủ cũng như người bệnh vực chính phủ, đều được tự do trình bày ý kiến của mình trước diễn đàn Quốc Hội trong khung cảnh trật tự và lịch sự.

"Trong việc vận động bất tín nhiệm chính phủ do Khối Dân Tiến vừa làm, có tính cách luộm thuộm, hấp tấp, thiếu minh bạch, có vẻ phe nhóm thậm thụt. Lời yêu cầu bất tín nhiệm chính phủ không được biểu quyết trong phiên họp công khai, danh tánh những người ký tên trên kiến nghị không được công bố, và theo phe chống đối thì kiến nghị mang những chữ ký quá cũ.

2) Nếu bất tín nhiệm chính phủ là một quyền, thì ứng hộ chánh phủ cũng là một phe vận động bất tín nhiệm làm ăn một cách luộm thuộm, đáng chỉ trích, trong khi phe ủng hộ chính phủ cũng "cá mè một lứa", đó là điều đáng tiếc. Phe chống chánh phủ tổ chức họp báo để "đánh lén" chính phủ đó là điều không tốt. Phe ủng hộ chánh phủ kéo đến "phá bình" cuộc họp báo, cũng là điều không tốt. Cả hai đều không tốt. Nếu phe ủng hộ chính phủ tổ chức một cuộc họp báo riêng, trình bày tất cả những cái không tốt của phe chủ trương lật đổ chính phủ, như thế mới đáng hoàng.

Một chi tiết khác, là phe ủng hộ chính phủ đã lớn tiếng tố cáo "đội phương" là ăn tiền để lật chánh phủ, nhưng không trưng bằng có rõ ràng. Người ta còn nhớ, trước đó ít hôm khi bị tố là gian thương, DB Diệp văn Hưng đã tố ngược ông chủ tịch ủy ban BTT N là người ăn tiền. Phe chống chánh phủ thiếu gì khuyết điểm, chính phủ thiếu gì cái hay. Phải dùng đến thế vô của ông Diệp văn Hưng mà bệnh vực chính phủ, xét ra hơi tội cho chính phủ Trần văn Hương.

Theo sự hiểu biết của Gãi Sĩ thì bài trên đã chửi cả 2 phe. Úm ba la hai ta cùng bản!

Chỉ có mỗi một điều Gãi Sĩ không hiểu là cái tựa "cơm chứa", phải chăng đó là 2 chữ trong câu "ăn cơm chứa mùa tối ngày". Nếu đúng thì mùa may như vậy kể đã khá lắm.

CƯỜI RA NƯỚC MẮT

LTS.— Mỗi tuần Con Ong tuyển chọn dùm bạn đọc bằng cách trích đăng lại những mẫu chuyện Cười Ra Nước Mắt của những cây bút trào phúng và dí dỏm nhất trong làng báo ngày mà có nhiều bạn đọc chưa biết.

Tuần báo C.O. xin trích đăng bài của Lãn Thần Thời Thế và Vịt Luộc Cấp Tiến, xin đăng nguyên văn dưới đây :

EM XIN KẾT CỎ NGÂM VÀNH

Trong bài «Điền gì đây» thầy Bầy Bốp tiết lộ thiên cơ bất khả... lậu vụ bà chị Kim Thoa đòi ập Bộ Phụ Nữ và đề nghị bà chị Thoa nếu có lập « cái đó » thì cho Vịt Luộc tui một chân tùy phái liếm láp. chút cháo.

Bài báo này khiến Vịt Luộc mấy bữa nay mất ăn mất ngủ, không phải vì mừng mà vì sợ. Vịt Luộc xin bày tỏ cái sợ của mình như sau .

Nếu bà chị Thoa đứng Bộ Phụ nữ thì đương nhiên cả Bộ từ trên xuống dưới đều phải là chị em cả. Từ Bộ trưởng đến nhân viên các cấp đều phụ nữ.

Ra tới cử rạch rạch cũng phải có một vài chị em đeo súng sáu, bông M. 16 hay lủng lẳng vài... trái lựu đạn, gìn giữ chặt chẽ cái Bộ của mình từ trên xuống dưới để địch không đột kích lọt vô phá hoại bất tử.

Ngoài ra. Bộ phụ nữ, cán bộ nhơn viên phải đóng góp bội các Bộ khác vì phụ nữ đến 52% tổng số cử tri, vậy thì phần lo dạy «gia huấn ca» phân lo huấn luyện chính trị để chị em bỏ phiếu đông đảo theo lời kêu gọi «bầu cho đồng, bầu cho mau, bầu cho đúng, bầu cho nhiều» của chánh phủ.

Ồi, rồi Bộ Phụ Nữ còn thiếu gì Nha sở thiết bị, chẳng hạn Nha Cô Nhi Quả Phụ. Nha già chổng cho mấy chị em chậm chằng. Nha Phụ Nữ độc thân, Nha Nghiên Cứu và Giải Đáp tâm tình. Nha thăng Tiến Đời Sống Phụ Nữ v.v., Rồi lại sở Thiếu Nữ Học Đường, Sở Giải quyết Bụi Đời. Sở Cải tiến Đời Sống «Chị em ta» v.v., Chỉ kể sơ sơ, độc giả đủ thấy cái Bộ của chị Thoabư và rằm rộ kẻ ra người vào đến thế nào.

Ấy vậy mà thầy Bầy Bốp nở mách nước cho chị Thoa đem Vịt Luộc vào mần ăn ở trong. Nói theo sách thuốc thì l

bốc thom

(TIẾP THEO TRANG 4)

lai nước này sẽ nằm trong tay mấy chú Ba, chú Bầy. Nhà Nước đã nghĩ tới việc mượn tiền của người Dân bằng cách bán công khố phiếu, cũng như một hình thức gửi tiền trong ngân Hàng nhà nước.

Tòa soạn con Ong làm một phát quang cáo này. Đề cho nhà nước có tiền, mà không lâm vào cảnh lạm phát. Rất may toàn dân thiên hạ hưởng ứng, mua công khố phiếu, mua nhiều nhiều cho vui để những giòng này viết ra cũng không đến nỗi uổng công.

Hiện cả lò con ong đang hùng hục mua công khố phiếu kiếm tí lời còm phòng lúc bị gậy.

mình Vịt Luộc lọt vào cái thiên la địa võng âm thịnh dương suy ấy cũng đủ bình xanh dờn rồi.

Hướng chỉ theo cái lối giận dữ nam nhi của chị Thoa thì thỉnh thoảng chị nời hứng lên đem V.L. mần một trận đê trả thù nam giới thì chết em rồi. Mà sự đời bao giờ cũng vậy, trên đã làm sao thì dưới sẽ noi gương làm y theo vậy ! Thế thì cuộc đời của V.L càng toi bời hoa lá biết mấy !

V.L. sẽ là cái đình cho cả Bộ trả thù. Mà nam giới bao giờ cũng ga-lăng nên phải ráng phục vụ không dám để buồn lòng bà chị.

Trong cái trạng huống thảm não đó, Vịt Luộc chỉ còn hai con đường, một là vài ba tháng phải nhờ đến Bác sĩ Nguyễn Phước Đại, hai là tiếp tục phục vụ Bộ Phụ Nữ của chị Thoa chừng một vài tháng để rồi thế nào cũng vô năm xuội lơ cán cuộc trong nhà thương Hồng Bàng !

Chị Thoa ơi, em xin... «quỳ gối, chấp tay» năn nỉ chị đừng nghe lời xúi dục của Bầy Bốp mà đem em vô làm tùy phái trong Bộ của chị.

Em xin kết cỏ ngâm vành tri ơn !

Vịt Luộc

HẾT CHỮ RUỒI ĐỤC LẠI CHỮ ĐẾN RUỒI CÁI

Báo Tin Sáng của ông Ngô Công Đức, chủ tịch Ủy Ban Bảo Vệ... à quên Bài Trừ Tham Những Hạ Viện, trong số ra ngày 7-7-69, lại vườn tiếp tục soi cha Trần Du, không những thế lại còn chọi cả iú Ruồi Cái nữa!

Xin trích đăng một đoạn đề đồng bào phán xét về ngôn ngữ của một vị đại diện dân cử.

«Tư Trời Biển thấy vậy chỉ ngồi lác đầu, mỗi ngày mua tờ báo của cha Trần A Dưa xem Ruồi bời bần thiên hạ. Đã như bản mà còn thách đố rằng sẽ chửi Ngô Công Đức cho đến hết nhiệm kỳ Dân Biểu, Đê rồi xem ai sẽ đầu hàng ai? Dù chữ tài tình như con mẹ gán nước ở làng cha Cả, chửi dai dẳng như mấy con ruồi cái, nhưng Tư Trời biển đã có chánh nghĩa, chấp năm con Ruồi ngồi đùn cục lại viết lại rai coi ai chạy trước,

Tương như Tú Nốp kêu tên Ngô công Đức là anh «giá sống là Ngô công Đức và Tư trời Biển sợ không dám trả lời với mấy con Ruồi sao? Tư trời biển dư biết bản chất của Ruồi xưng con mới bên trong, ra khỏi cửa là xưng Ông không ngưng miệng, Tư Trời Biển sẽ xịt DDT cho Ruồi như bản không còn đi ra đường xưng ông cùng thiên hạ.

ĐỪNG Ở GIỮA CAN CẢ ĐÔI BÊN

Thời thời. Chửi nhau tới cái mức hạn nào thôi chứ chửi nhau đến cái mức ấy thì hồng kiêu mất phông còn chỉ là chữ nghĩa của thánh hiền không những móc đời tư của nhau lại còn lôi cả bố mẹ nhau ra thậm chí đến các vị cao tăng tổ khảo thúc bá đệ huynh cô dì tí muội mà cùng chửi tha !

Ui chao ! Lãn thần đọc báo Tin Sáng xong lại đọc đến tờ Hòa bình kê ra thì cũng khoái tí, nhưng mà đầu sao cũng cảm thấy một sự ớn da gà.

Nhân báo của ông Ngô Công Đức đề cập đến lú Ruồi cái, nói một cách toạc móng heo : những người đàn bà ở miền Bắc thân yếu, và khen ngợi rằng chửi dai như lú Ruồi cái.

Đúng !

Sự nhận xét này rất chí lý. Chẳng có thể mà phượng ngôn ta lại có câu; «Chửi như...»

Và phượng ngôn này cũng thoát thai từ mấy câu thơ chữ Hán dưới đây :

«Vật thú Văn Đình Thế
«Vật thực Tử Dương kê
«Vật giao Hậu xá hữu
«Vật thánh Ngoại Độ thuyết

Tại sao ông cha chúng ta lại khuyên con cháu chớ nên ăn gà của làng Tử Dương ?

Nguyên do là vì xưa kia lính lệ về làng thường hạch sách dớp hất. Đám chức dịch làng Tử Dương không muốn bỏ tiền túi ra để thiết đãi bọn quan nhà, bèn sai tuần đinh đi ăn cắp gà của dân đem về làm thịt đãi khách .»

Các bà nhà quê của chúng ta chỉ còn biết phản ứng bằng cách chửi bới. Họ đi từ đầu làng đến cuối làng và cất tiếng chửi nghe rất thánh thoát vui tai. Họ chửi cả mấy tiếng đồng hồ liền. Khi nào mệt lại tạt vô quán nước bên đường ngồi nghỉ xả hơi một lát, uống một bát nước chè tươi, đỡ mệt lại tiếp tục.

Đại khái họ chửi dài lê thê như thế này, thưa mí lý hai ông Ngô Công Đức và Tư Trời Biển.

«Chém cha năm đời cái thằng mặt ngang mũi dứ gan lim. mặt trơ như quán hàng thịt, mặt lồn lộn như con mẹ hàng rau kia ! Cái đồ tây ăn khoai cà vò, ăn chó cả xương năm giởng không chừa, hút điếu không xe, ăn chè liếm bát đi hát không xu kia.

«Mày ăn cắp gà của tao, Con gà nó ở nhà tao thì nó là con gà, nhưng khi nó về nhà mày thì nó sẽ hóa ra một lú thần danh mò đồ, mò chết cả họ hàng hang hóc nhà mày.

«Ớ cái thằng trời đánh thánh vật, chết dâm chết chém chết vuì chết gục kia !

Ấy, đại khái lú Ruồi cái chửi vậy đó, kính thưa hai ông. Vậy thì Lãn Thần xin có lời can ngăn : chớ nên dưng vào mí họ có ngày chết ả.

LÃN THẦN

Các chủ báo kém thông minh..

(Tiếp theo trang 4)

báo Tiến của thằng cu con Đặng Văn Nhâm, rồi báo Sống của Chu Tử, Tiếng Nói Dân Tộc của Cậu ấm Lý Quý Chung .»

Sau khi đọc xong mầu phiếm luận trên của Thời thế, Minh Võ đã định cứu các báo chưa được ra như sau:

Con Ong vốn đã có sẵn mác đối lập Minh Võ sẽ tổ chức một cuộc họp báo chống chính phủ, rồi ngầm mời các Ông cụ chủ nhiệm Hồ Văn Đông, Đặng Văn Nhâm, Chu Tử, Lý Quý Chung tới phá thối và bênh chính phủ thật lực, thế là các ông có lý do chính đáng để được ra báo ngay.

Nhưng Minh Võ chưa kịp họp báo đề «cứu nguy» các đồng nghiệp vô phước kể trên, thì báo của ông DB Đức đã thanh minh như sau :

THIÊN HẠ ĐỒN RẰNG:

«Chẳng những cái thân tèm lem không biết mặc cỡ, Cha Trần A Dưa còn biểu anh Quân hề móc Chánh phủ rằng sở dĩ Tin Sáng tặc bản là nhờ Ngô công

Đức đứng ra phản công vụ họp báo, ráp nôi chữ ký của ngài O.P.V, nên Chánh phủ cho Ngô công Đức ra báo lại. Không lẽ Chánh phủ này tẻ lậu quá trắng trợn vậy sao ông Giáo sư Tổng Trưởng Thông Tin, thường phạt của Bộ thông Tin là như vậy sao? Thượng tôn luật pháp là như vậy sao ông Giáo sư? Nếu phải thật ra kỳ rồi thì Tin Sáng được ra lại vì Ngô Công Đức đứng ra phản công vụ họp báo ráp nôi chữ ký thì xin ông Giáo sư vui lòng cho điều chỉnh cái Nghị Định ra báo của Tin Sáng và xin ông Giáo sư cho đăng trên tờ báo của Cha Trần Dưa Vú Dài rằng Giáo sư cho Tin

Sáng ra là vì Ngô công Đức bênh Chánh phủ thì Tin Sáng xin tự nguyện đình bản vì nhục cho mình và cho Chánh phủ quá.»

A ! có thể chứ ! thà chính phủ bị mang tiếng đóng cửa báo l... bãi rồi lại cho ra bữa bãi còn hơn là mang tiếng đóng cửa báo rồi lại cho ra vì chủ báo tạo được thành tích bênh chính phủ. Vì ai lại dại dột làm ăn lộ liễu đến thế bao giờ. Gái sĩ tin lời thanh minh của Tin Sáng, vì «không lẽ chánh phủ này tẻ lậu quá trắng trợn vậy sao?» Nguyễn Văn của TS).

Tuy Minh Võ mất cơ hội cứu nguy các bạn đồng nghiệp bị khóa mồm bằng cách tạo

cơ hội cho các bạn lập công, nhưng vẫn còn cách khác.

Theo Tin Sáng thì : «Tin Sáng vừa bị sắp cho «phệt mê bu tích» vì 2 lý do mà Tin Sáng không có đăng trên tờ báo phát hành, mà chỉ có trên tờ nộp bản. Tin Sáng nhờ Trưởng Tòa tới lập vi bằng và gửi đơn khiếu nại. Bộ Thông tin của ông giáo sư dù đang giữ nổi buồn man mác cũng buộc lòng cho Tin Sáng ra đời.»

Các đồng nghiệp bị đóng cửa vì những bài báo có trong tờ nộp bản, vì đối với nhà nước tờ này có giá trị nhất, và chỉ căn cứ vào tờ này) mà chưa được ra lại, còn đợi gì không cho in những tờ báo khác, không có những đoạn bị đóng cửa, rồi mời Trưởng Tòa tới lập vi bằng và gửi đơn khiếu nại, Thế nào Bộ Thông Tin của ông Giáo sư chỉ phải cho ra ngay như trường hợp tờ Tin Sáng.

Để ợt như vậy mà không chịu làm, mấy ông chủ báo bị đóng cửa chưa được ra đến là kém thông minh!

Cụ Ng. bá bưu Hiệp

(Tiếp theo trang 4)

Tổng Thống yêu cầu phúc nghị: 1/- dự luật bãi bỏ Toà án đặc biệt. 2/- dự luật Hội đồng các Sắc tộc.

Ngoài ra, 15 phiên họp Hội đồng Nghị trình cũng đã được triệu tập để thảo luận về các vấn đề liên quan đến các dự luật và sắp xếp chương trình nghị sự cho các phiên họp khoáng đại. đó là chưa kể đến các phiên họp thường xuyên hàng tuần của văn phòng Hạ Nghị Viện để thảo luận và giải quyết tất cả mọi công việc thuộc phạm vi trách nhiệm của văn phòng.»

Hình như cụ Chủ tịch Hạ Viện còn thiếu nhiều thành tích không kể ra.

Trong một khóa họp 90 ngày mà chỉ kê 48 phiên khoáng đại, kể những lời phát biểu được ghi vào 2.650 trang giấy đánh máy khổ dài thì háy còn quá «kiếm tốn».

Đáng lẽ phải kể cuộc họp chửi bới nhau như thế nào, như thế mới đủ cả phẩm lẫn lượng.

Ngoài ra, còn cần thêm vào các thành tích sáng chói như buôn lịch cõi trường, ăn chặn đồ cứu trợ, xí dất của nhà nước làm nhà bán, bài trừ tham nhũng là cha tham nhũng, trốn họp, chỉ đến ghi tên rồi bỏ họp như Diệp A Hếnh- dẫn gái du ngoạn mạo nhận là vợ, họp báo đả đảo chánh phủ và rút súng ủng hộ chánh phủ, xuất ngoại rải độc ở lì tại Hải ngoại để chửi bới chánh phủ và dân tộc v.v.

Cuối bài diễn văn, ở trang 5 ông Chủ tịch nói là «chúng ta luôn đi sát với cử tri».

Thành thật xin cụ chủ tịch, dân ngu cu đen chẳng dám đi sát với một số quý vị DB quý vị buôn lịch cõi trường và nhập cảng hàng lậu mà đi sát với quý vị, thì thế nào cũng bị nhốt vì tội đồng lõa, kính thấy mợ.

CẢ KÊ DÊ NGÕNG

— CÂU CHUYỆN THỜI SỰ TRONG TUẦN —

Người nổi tiếng nhất trong những trang báo hiện nay, có lẽ là các ông đại diện cho dân. Mà nổi nhất, có lẽ là ông Ngô công Đức. Ông này đã có công góp vào tư điển, làm giàu thêm cho ngữ vựng Giao Chi ba tiếng Ruồi tái béo, để gọi dân Bắc Kỳ. Tôi là một thằng Bắc Kỳ chính cống, bởi vậy, tôi xin thành thật cảm ơn ông.

Ông Ngô công Đức đã một mình xông pha hăm trận như Triệu Tử Long, một mình xông xáo trong trận Đương Dương Trường Bản. Lần trước ông đã A Hểnh.

Lần sau, vì tận tâm phò lão chúa, ông đương đầu với Phạm Duy Tuệ và cả chín mươi hai chữ ký, dùng đủ các thứ võ để đánh đông, dẹp tây, không ngần ngại gì không dùng đến cả những miếng võ bá đạo. Rất may, là bừa bới của ông là miếng "Tin Vịt nghe qua rồi bỏ", đã bị thất truyền và cấm xử dụng trong võ lâm, nên ông dân biểu này đành lâm vào thế hạ phong.

Ông thật xứng danh với tên "Người Ruồi gấu máu lửa". Tuy rằng máu đây chỉ là một thứ máu giống như đàn bà mỗi tháng có một lần. Còn lửa thì mới chỉ le lói, vì rằng chỉ mới dọa nhau là sẽ dùng tới chó lửa. Các ông dân biểu mà dùng chó lửa thì khả năng chắc cũng chỉ bằng mấy ông nhân dân tư vệ. Có thể không bằng... Vì nghe đồn rằng, nếu các ông dân biểu đi tập bắn, cứ đứng đằng sau tám bia là chắc nhất, chẳng bao giờ sợ trúng đạn.

Ngay hôm họp báo, khi các ông dân biểu định dùng súng, các ký giả đã bị một phen sợ hết hồn. Sợ là phải, vì tài bắn của các ông, ký giả bị đạn lạc là cái chắc.

Có nhiều người bạn tôi lấy làm lạ vì sự thay đổi ý kiến và lập trường của ông Ngô công Đức. Khi tờ Tin Sáng còn sống, ông Đức đã viết một loạt bài "Tại sao chúng tôi bất tín nhiệm ông Tổng trưởng Thông Tin". Và trong mục tin Vịt nghe qua rồi bỏ, ông Tư trời biển đã dùng lối văn chương đá giềng lái, để "đánh" nhiều đòn tới độc. Từ việc châm biếm danh từ "Giáo Sư", cho tới việc đứng góc cây đá nhìn thấy hình dán trên cây... Tất cả cao thủ võ lâm đều rung mình, lạnh gáy nghĩ rằng ông này đã uống đến cả triệu bạc thuốc liều.

Rồi tới bây giờ, khi những bạn đồng viên của ông cũng đưa cái mục "một chính phủ có một ông Tổng Trưởng không lấy gì là xuất sắc, lại kiêm nhiệm cả hai bộ" thì ông Ngô công Đức lại phản đối... Tại sao vậy?... Xin thưa rằng ông Ngô công Đức là một người rất hiền thời thế.

Chúng có lã khi ông bị A Hểnh, tổ cho một phát rất hăm hồ là đã dớp mười tề của ông Xi măng Hà tiên, Ông đã thề rất anh dũng:

Tôi mà dớp mười tề, nếu thằng nào có được chứng cứ, tôi xin sẵn sàng ra pháp trường cát.

Ông anh dũng, hào hùng như vậy vì pháp trường cát đã dẹp từ khuya rồi. Để làm cho thêm vẻ mỹ quan cho thành phố, chuyện pháp trường cát đã thành một chuyện huyền sử, nên ông đâu có sợ. Thời kỳ Tạ Vinh đã qua từ lâu rồi. Thề ra pháp trường cát, cũng giống như có một thời, nhiều người đã thề "tao mà nói láo thì tàu bay cán tao đi". Nhưng chỉ ít lâu sau, chuyện người bị tàu bay cán cũng đã xảy ra, không còn ai dám thề nữa. Nếu chịu theo dõi vấn đề thời sự, ông Ngô công Đức nên thề như mấy bà bán hàng ngoài chợ. Những người này đã thề nhiều câu, đánh dấu cả một thời đại lịch sử:

— Tôi mà nói láo với bà, thì cho xe nhà binh Mỹ cán tôi đi..

— Tôi mà nói láo, thì cho hỏa tiễn một trăm hai mươi hai ly ăn cả nhà tôi đi.

Thề như thế mới là thề chứ. Thề như thế mới là đi sát với thời sự chứ. Dân Giao Chi ở thành phố hiện nay, đang bị hai cái lò giết người nhiều nhất: xe nhà binh Mỹ và hỏa tiễn Cộng Sản. Những cái đó đều là những thứ đến không báo trước dù là ở trong nhà hay ở ngoài đường.

Đang nằm ngủ trong nhà, xe nhà binh Mỹ cũng dám tông cửa, xông sọc chạy vào, để người ta bẹp dí ở trên giường. Còn hỏa tiễn thì mới thật ác ôn, còn đồ. Từ trên trời rơi xuống, không bao giờ thề báo trước. Ông dân biểu không dám thề như vậy, bà bán hàng ở chợ mà thề khôn lắm. Khi thấy không có ai bị xử tử ở pháp trường cát, nên mới thề là xin ra pháp trường cát.

Cũng như là chuyện hoan hôn và đã đảo. Khi ông còn tờ báo, ông lên tiếng chỉ trích chính phủ, ra cái điều đối lập, bất mãn với chế độ, dùng cái đòn "nguy quân tử" để câu độc giả. Nhưng bây giờ thì tờ báo ngòm củ tí mất rồi, Ông cần phải biểu diễn vài đường Lê Lai cứu chúa, để còn hồng tặc bantờ báo và trốn được cái tội phải ra toà, vì loan tin đàn bà Giao Chi đẻ ra trúng vì thuốc khai quang.

Như vậy, ông Ngô công Đức là một con người hiểu thời thế...

Nói đến thời thế, lại cũng cần phải luận bàn một phát dài dòng một chút về cái thời và cái thế...

Thời Hán sơ, Hàn Tín dựa lưng xuống sông bầy trận thì đánh thắng được Hạng vọ. Đó là cái thuyết trong binh pháp "phải đi vào cái chết thì mới sống". Nhưng tới thời Tam quốc thì Tờ Hoàng cũng dựa lưng xuống sông bầy trận thì lại thua, chạy dài, chỉ vì Tờ Hoàng và Hàn Tín, cả hai cùng một thế, nhưng lại không cùng một thời.

Cũng với binh pháp đó, Gia cát Lượng cũng dựa lưng xuống sông bầy trận, thì lại thắng trận. So với Tờ Hoàng thì cả hai ở cùng một thời, nhưng lại không cùng một thế. Cái thế của Gia cát Lượng "nặng" hơn nhiều.

Cũng như ở cái thời này... Mét Du chỉ tương phải nói chuyện với Giải phóng miền Nam thì đi ở ấp. Còn nghị Trần văn Lãm, không những giống Mét Du, lại còn "tô-lô-phôn" nói chuyện thực sự với những người bên kia, ấy vậy mà vẫn phân phân. Chỉ vì hai ông Du và Lãm, hai ông cùng ở chung một thời, nhưng không cùng chung một cái thế. Mét Du chưa có được tới cái thế "bất khả xâm phạm".

Nhưng ông Ngô Công Đức, chỉ một mình ông mà làm cả hai việc. Mới đầu thì đi đảo, rồi về sau lại hoan hô... Đó là vì khi đi đảo, ông dân biểu này có được cả thời lẫn thế. Còn khi bị mẫn khóa tờ báo, ông vẫn hãy còn thời, nhưng thế đã bị mất rồi. Ông cần phải lấy lại cái thế cũ... Rồi sau này, khi đã lấy lại được phong độ, có được cả hai cái thời, cái thế, lúc bấy giờ ta lại tính. Lại đi đảo nữa, mấy hồi...

Khi bị phá binh, ông Dân Biểu Tuệ, đã tuyên bố với phóng viên báo chí:

— Đây là một buổi họp báo do tôi mời, thành ra tôi nhịn. Nếu mà ở diễn đàn quốc hội, nó mà phá binh như thế, tôi bán nát đầu nó rồi.

Tin gần đây nhất của vấn đề thời sự là Dân Biểu Đức đã giữ văn thư, thách thức Dân Biểu Tuệ bán nát đầu, xin phép hai ngài, lúc nào định bán nhau, xin cho anh em biết để anh em tránh xa. Vì anh em biết rằng hai Ngài chỉ có đủ khả năng bán nhau bằng... súng bắn nước.

CÔNG CHỮA ĐỨT TAY BẢNG ĂN MÀY ĐỒ RUỘT

Nói đến chuyện bán nhau, lại nhớ tới một chuyện bán nhau thật sự - có tiếng súng, có thầy người ngục ngà, tuy rằng ở trên cái

xứ này, hàng ngày có cả hàng trăm, hàng ngàn người chết.

Đó là việc ông Trung tá Cần, Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn I Dù, bắn chết 2 Cu xê Méo, sau khi bị trúng một viên đạn vào đùi. Câu chuyện xảy ra trong một quán rượu, y hết những phim Méo nói về miền Tây nước Méo trong thời kỳ lập quốc. Bọn gian đã sĩ nhục người hùng, tới lúc cùng đường, người hùng đã khĩa cho bọn gian ngã quỵ.

Câu chuyện này xảy ra, lúc tôi đang ở Nha Trang, để viết một phóng sự về chiến trường Ben Hét. Bữa cơm ở câu lạc bộ, chung quanh chỉ toàn mùi quần áo lính, một người bạn đã đọc lớn cái tin trên báo ấy cho mọi người nghe.

Không khí sôi nổi hẳn lên và tôi nghe lác đác có vài tiếng vỗ tay hoan hô. Tôi nhìn về phía đó và nhận thấy đó là anh quan ba tàu bay Võ ý một nhà thơ gần thành cờ lớn của lính tàu bay. Vì chuyện của Trung tá Cần cũng gần giống như chuyện của anh, mới xảy ra cách đây vài ngày... may mà chuyện của anh, là một chuyện chưa có tiếng súng...

Lúc ăn cơm xong, chúng tôi đã ngồi lại Câu Lạc Bộ để bàn tán rất nhiều. Từ những việc rắc rối ngoài giao, cho đến việc đích thân người đứng đầu cả nước, đề ý đến vụ này, một người nói một câu làm cảm:

— Thí dụ như ông Trung Tá Cần là một ông Trung Tá nước cờ Hoa, Còn hai ông MP là hai ông Cu Xê giao Chi! Câu chuyện chắc không rắc rối như thế này đâu...

Một người thờ dài:

— Đó là cái chắc rồi...

Người thờ dài đó là một tài xế lái tàu bay bà già, vừa thoát chết ở trận Ben Hét, Chúa đã dạy rằng: mọi người sinh ra đều bình đẳng. Nhưng sự thật có như vậy không? khi B52 tới oanh tạc, chỉ báo trước chừng năm mươi phút. Các tàu bay khướt, vì bay nhanh thoát được ra ngay khỏi vùng.

Còn chàng bà già chậm chạp, với tác phong tà tà, chưa kịp đổi buồng đã thấy bom rơi như mưa trên đầu. Đành xông ra khỏi vùng giông bão vừa cầu nguyện. Thoát được cái chết mờ ám ấy, hai chàng trên chiếc tàu bay chỉ còn biết cảm ơn Thượng đế, thò tay vào ngực, rút thánh giá và tượng Đức Phật ra đặt lên môi, hôn một chiếc tợn thật dài dầy nước mắt.

Đó, người ta đối xử với mình như vậy đó. Một câu kết luận chua cay. Làm cái mẹ gì mà nhặng lên thế. Hai thằng MP hách dịch, dù sao chẳng nữa thì chúng nó cũng đã chết rồi. Nếu Nhà Nước chỉ biết đặt nặng vấn đề ngoại giao, mà không biết cư xử đẹp với lính, tôi tin rằng lính sẽ xuống tinh thần trông thấy.

Cái cảnh Méo hỏi giấy hay bắt bớ dân Giao Chi, coi chừng mất lắm. Chúng tôi chiến đấu để chống việc làm nô lệ cho Đờ. Không làm nô lệ Đờ mà lại phải làm nô lệ cho Trắng, thì thà chết còn sướng hơn.

Náo loạn tại Trụ sở Cái Bang

CỬU SÙNG

Hôm ấy ồn ào hùng hậu được thiệp mời của một nhóm Cái Bang đề tới họp bàn về vấn đề bất tín nhiệm trào đình. Trên đường đi dự đại hội, cái đám nhân loại giang hồ ấy đã nghe phong thanh thấy nhiều chuyện rất hay ho.

Có người thì cho rằng, phen này nội bộ Cái Bang sẽ chia ra năm bè bảy mối, phe thì ủng hộ trào đình, phe thì đá đảo. Và chưa biết chừng hai phe sẽ ỹnh nhau to.

Trong số quần hùng cũng chia ra nhóm này, nhóm nọ, nhóm tán thành sự đá đảo, biểu rằng cần phải đổi mới. Có nhóm lại chửi bới sự hội họp ấy rồi kết luận rằng, bất tín nhiệm đề rồi đi tới đâu, chung qui chỉ đi đến một cái kết luận "Xâm vào Cuội ra" mà thôi.

Tuy nhiên ai nấy đều chuẩn bị sẵn sàng đề đối phó, một khi Cái Bang xảy ra thanh toán nội bộ. Hóa cho nên tiếng rằng, đi người không đề tới dự đại hội, nhưng kỳ thực họ đều có đầu vũ khí ở trong bọc. Trường hợp phải đánh giáp lá cà ở trong sảnh đường thì phán quan bút sẽ được rút ra một cách dễ dàng đề tự vệ.

SÁT KHÍ ĐẰNG ĐẰNG, DAO GĂM, SÚNG LỤC

Quần hùng mỗi lúc kéo tới một đông. Sảnh đường rộng lớn là thế mà trông chừng như không còn chỗ đứng. Người ta chỉ chừa lại có một khoảng giữa là chỗ kê bàn của chủ tọa.

Cái Bang họ Phạm ngồi trên một cái ghế da hồ, cái phán quan bút gài ở trước ngực. Phía tả, là vây cánh của họ Phạm. Còn phía hữu thì là vây cánh của đám Cái Bang thuộc phe Thiên Ngô Công tức là nhóm ủng hộ trào đình. Người nào người nấy đều được trang bị lên đến tận răng. Súng lục dật ở túi quần và dao găm thì cài ở dưới chân.

Hai phe đều sát khí đằng đằng như sắp sửa choảng nhau đến nơi.

Sau khi Cái Bang họ Phạm tuyên bố lý do và mời đàn

hầu trào đình được dăm bảy câu thì người ta đã thấy Thiên Ngô Công nhảy vọt ra cướp lấy mi — cô và la lớn lên rằng.

- Đờ ăn tiền! Tô chức hội i họp này, nó phát cho bao nhiêu? Hỡi cái thằng Ruồi Tái Béo kia?

- A tiền sư bố mầy! Biểu ai là Ruồi Tái Béo hả? Đờ cu li. Làm thông ngôn cho Mèo. Cho vợ đi thả cỏ mi Mèo. Ông không có thêm ăn tiền của ai hết. Ông làm việc đây là vì dân vì nước. Còn hơn cái đờ nào nuốt 10 triệu bạc của hãng xi măng.

- A hà! Đờ chó đẻ. Mày mại lị tao có phải không Ông thì kiên cho sặc gạch ra bi giờ. Có vợ mầy đi ngủ lang mi Mèo thì có.

- O hơ. Nhưng mà tao đã có vợ đâu đề cho đi ngủ lang. Đờng có gờ trò phá đám. Ông lại bản cho một phát bẻ đầu lâu hoa cái ra là chết toi con a.

Thiên Ngô Công tuy ngoài mặt thì hung hăng con họ ngựa, nhưng khi nghe Phạm Cái Bang dọa bấn thì lại hoảng hốt nhảy lùi lại một phát.

Cái đám hậu thuẫn cho Thiên Ngô Công bèn vội vàng cõ vó:

- Nó dọa nạt đấy. Có súng chó đầu mà bản, Toa có súng dật ở bên hông đó. Rút ra đi. Còn chờ đợi cái chi nữa?

Thiên Ngô Công nghe lời, quờ tay ra đằng sau dít, mó vào khẩu súng, nhưng loay hoay mãi vườn không rút ra được.

Trong khi đó, quần hùng đứng ở hai bên tả hữu la ó loạn cả lên. Rồi người nọ hỏi người kia:

- Nó chửi ruồi Tái Béo tức là chửi ai vậy?

- Thì nó chửi mầy chứ còn chửi ai?

- Chửi tao?

- Bộ nó chửi tao chẳng? Nếu chửi ông thì ông cho xe GMC đến cán chết cả nhà nhà nó. Đờ nào dụng vào ông thì con gái nó sẽ chừa hoang, con trai sẽ làm du đảng, và vợ nó sẽ đẻ ra Mỹ Đen.

Sau một hồi chửi bới nhau loạn xạ ngẫu, đại hội tan vỡ trong một bầu không khí vô cùng lộn xộn. Tuy không có ai bản một phát súng nào, nhưng tại hội trường, người

ta vườn còn nhặt được dăm bảy viên đạn đồng rơi rải ngồn ngang..

VẬY THÌ HUỀ CÁ LĂNG ĐI!

Tờ báo Tin Sáng của dân biểu Ngô Công Đức vừa được cho sóc-ti lóp ngang xương, trong mục Tin Vịt, cái ông Tư Trời biển nào đó, đã viết lách đại khái về cái sự Ruồi Tái Béo như sau:

"Chủ nhiệm Tin Sáng vừa ra lệnh cho Tư Trời Biển từ nay không nên xài danh từ Ruồi Tái Béo nữa, vì có một người muốn khai thác danh từ này để thực hiện kế hoạch chia rẽ địa phương.

"Tư Trời Biển hơi buồn vì thấy mình bị chủ nhiệm xử ép. Trước đây, Tư Trời Biển đã chỉ mặt mày con Ruồi trên tờ Con Ruồi đã thắp từng đồng bào đi cư vào Nam làm cho nhớ nhớt cái xã hội này, làm cho bà con đi cư phải xấu hổ với mấy con Ruồi đó. Nay bọn Ruồi định kéo đồng bào đi cư vào để bình vực cho chúng dù cho nay mai nạn kỳ thị chia rẽ đó có làm sụp đổ chế độ này, có làm nát nátбет quốc gia này - bọn chúng có sợ gì đâu, vì chúng sẽ chuồn nữa, hai túi chúng nhóc ké bạc dớp được ở miền Nam này rồi.

"Tư Trời Biển tức tối, mình có đại gì kỳ thị và ghét đồng bào đi cư chi cho mệt. 10 năm, 20 năm hay 50 năm nữa, con cháu họ thành Nam Kỳ hết rồi, mình chống chi cho mệt xác đề có tội với lịch sử.

Tư Trời Biển biết được như thế tức là đã giác ng rồi đó Ghét nhau mà làm chi. Còn sống được bao nhiêu năm nữa, vậy thì ghét nhau làm gì cho tội nghiệp. Chúng mình đều là Nam quốc Nam nhân cả mà. Và chẳng, chả cần phải đợi tới 10 năm hay 20 năm như Tư Trời Biển đã nghĩ đâu. Cụ thể là con gái Ruồi Tái Béo Quốc Phong sắp lấy một bố Nam Kỳ. Rồi thì chú Phạm Huân của báo Tiền Tuyến thì cưới con gái ông Trương Văn Tố, rồi thì mối duyên tiền định giữa Nguyễn Phương Yếm mí lị con gái ông Nguyễn Thành Niệm, và mối duyên tiền định thứ 2 Đặng Đức Khôi lấy con gái ông Trần Văn Lâm.

Ngoài ra còn trai Cửu Sùng cũng đang gạ găm con gái Nguyễn Kiên Giang. Mai một cứ thế mà lấy nhau lu bù kèn cho vui.

Chửi nhau mà làm chi, có phải không hở đồng chí Võ Long Đùi?

Đọc cái tựa trên đây, xin quý vị đừng tưởng làm nhân vật sắp được đề cập là Bá tước Kịch Tôn Sơn (Le com te de monte. Cristo) trong cuốn phim "Cải Điện phục thù" vừa chiếu lại Casino Saigon.

Không! Đây là một nhân vật hiện đang rất nổi đình đám, lãnh vực nào cũng thấy có ông, khía cạnh nào cũng có ông, rồi đến mặt nào cũng có ông, khiến cho mọi người tưởng chừng như cả cái quốc gia Saigon này chỉ còn có mỗi một mình ông là tiêu biểu. Tiêu biểu cho cả hiện lẫn ác, cả phá hoại lẫn xây dựng, cả đá đảo lẫn ủng hộ, cả quốc tế lẫn quốc gia, cả chính lẫn tà, nói tóm lại ông ta có thể là con người muôn mặt, nhưng đúc kết lại cuối cùng thành ra con người "hai mặt".

Mặt bên này thì ông ta là NGÔ CÔNG ĐỨC, nhưng mặt bên kia ông ta lại biến thành ĐỨC CÔNG NGÔ, hoặc nếu cần bạn có thể gọi là DUC de CONGO cho nó có vẻ quý phái, và đúng với ngôn ngữ của dòng dõi quan tây Leroy thừa trước.

Thoạt tiên, ông Ngô Công Đức nổi đình đám ở cái việc gọi là bài trừ tham nhũng. Và kể được ông chiếu cố nặng nhất là "gian thương" A-Hến Nhưng đến khi A-Hến lật ngửa đồng tiền lên, thì té ra DUC DE CONGO cũng lại có bộ 10 té. A-Hến là "gian thương" xi măng, DUC de CONGO cũng bự bạc của Hãng xi măng, tương cùng một ruột, xi măng cùng một lò mà ra, hèn chi họ biết nhau quá xá quà xa!

Làm chủ báo, ông NGÔ CÔNG ĐỨC thường chủ trương chống mèo trước, m ói đây ô, viết nhiều bài hạch tội Mèo, thậm chí kết án cả thuốc khai quang của mèo gây nên cái nạn đề ra trúng ở xứ mít này. Thế rồi đến khi thăng Hề báo Hoà Bình đưa đại lật con bài tây, lên, bấy giờ thiên hạ mới vỡ lẽ ra DUC de CONGO có một bà chuyên thầu nước đá cho Mèo để dớp đề la.

Mọi người rất có thể và cũng nên tin lời ông dân biểu NGÔ CÔNG ĐỨC khi ông minh xác vợ ông không hề làm cho ai, nhưng người ta khó lòng kiểm soát được bà nhà thầu DUC de CONGO có «đi» với Mèo hay không nhất là khi Đại tá Đô trưởng vừa mới tuyên bố rằng gái việt đi với Mèo khỏi cần giáy sống chung và phú lít không được quyền bắt.

Trong nghị trường cũng như trên mặt báo, ông Ngô Công Đức trước đây thường hay đứng về phía dân chúng chống báng chính phủ, công kích các nhân vật lãnh đạo, trẻ không tha mà già ông cũng không thương.

NGƯỜI HẠI MẮT

Nhưng tới khi báo của ông bị đóng cửa, cái ghế chủ tịch ủy ban của ông bắt đầu lung lay. Dùng một phát người ta thấy xuất hiện một DUC de CONGO sát khí đằng đằng, súng lục kè kè bên hông, cầm đầu một toán ủng hộ chính phủ xông vô cuộc họp báo của phe "bất tín nhiệm" để giành giật micro của ký giả, nói trắng ra đề phá thối, đề không đi đến đâu. Và rồi cuộc là đề ngay hôm sau tờ báo của ông NGÔ CÔNG ĐỨC lại lừng lừng soóc - ti líp, khỏi cần chờ công bố nghị định nghị đêch gì. Thì ra ông NGÔ CÔNG ĐỨC đã đảo là đề bán báo, còn ông DUC de CONGO ủng hộ là đề ra báo thật là một trò giao hợp tuyệt vời!

Cũng ông NGÔ CÔNG ĐỨC thường anh dũng tuyên bố là kẻ chống kỳ thị, chống chia rẽ, có lẽ vì ông cũng khoái ăn phở tái béo, và cũng mê gái Bắc Kỳ như ai (người đẹp có cái bin đình ở Lăng cha Cả đó, xin đừng trách mình thanh nga, tội chết!). Nhưng khi chương trình NGÔ CÔNG ĐỨC vừa chấm dứt, bước sang chương trình DUC de CONGO, thì người ta thấy hiện ra một gã Du đảng tự xưng là "Commandant Leroy Ciel-Mer" chuyên chửi xỏ dân Bắc kỳ di cư là Ruồi tái béo. Lúc đầu còn mắc cỡ, nói là chỉ chửi một vài người, đến lúc say đờn mới lộ chân tướng ra là chửi tuốt chẳng tha đờ nào sót. Nạn nhân đầu tiên của DUC DE CONGO và com ba nhi là Con Ong, ít ngày sau đến Hòa Bình, rồi vợ tiếng Vang, rồi Tự Do, rồi Thời Thế rồi Cấp Tiễn v.v. rồi đến tất cả những người cầm quyền hồi 65-67, mà một người được Commandant Leroy fils mô tả là "Đảng Trưởng có bộ râu đề quét cho đã" (không biết lúc quét, Commandant Leroy fits núp chỗ nào mà biết là đã?).

Tội nghiệp cho ông Tú Nốp chỉ vì nóng lòng không muốn thấy cái cảnh nời da xáo thịt bèn nhay vô can, và tuyên bố một câu rất quân tử "Lé ra chúng tôi có thể gọi anh " giá sống " Ngô công Đức, nhưng chúng tôi không làm, vì..."

Đĩ nhiên là vì ông Tú Nốp không muốn ăn phải dưa phân lỵ, kỳ thị, và chỉ muốn được thấy một ông NGÔ CÔNG ĐỨC chứ không muốn gặp DUC de CONGO. Ngờ đâu gặp phải lúc DUC de CONGO đang ở thời kỳ toàn thịnh, nên cái tên Tú Nốp cũng bị liệt ngay vào danh sách Ruồi tái béo và bị cạo sửa (như cạo sửa vé số kiến thiết) thành ra tú Đóp, Đóp tú!

Khi men kỳ thị đã bốc lên mờ con mắt, DUC de CONGO và com ba nhi còn biết gì nữa, bạ ai cũng phang, phang tuốt, DUC de CONGO khoái chí tự ooi mình như Lã bố dịch vớiba dưng tướng Lưu Quan Trương

Nhưng hỡi ơi! cái chàng Lã Bố «tam tinh gia nô» và chết vì gái ấy đến ngàn năm vẫn còn lưu xứ,

Dù sao, cũng phải nhận rằng Ông NGÔ CÔNG ĐỨC tức DUC DE CONGO quả có tài, tài ở cái chỗ đó, ở cái chỗ tít thò lò mặt nào cũng có.

Cho nên trên sân khấu lúc này chỉ còn thấy có mỗi một mình ông, vai trung cũng ông, vai nịnh cũng ông, vai hương vai độc, vai đẹp, vai hề ông cũng chiếm tước các đào kép khác đành chịu thất nghiệp chờ cho đến khi xướng ngôn viên tuyên bố "đến đây là chấm dứt chương trình của ban DUC DE CONGO! « Tô le... to le... tí le to le tí to..

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

★ Tập đoàn ký Bạ Con Ong

MỘT GIẤC MƠ KINH KHỦNG HAY LÀ CÁI SỰ CHÊ CÁ SỘP DAIHATSU

Trên công đường một dãy Bao Công mặt đen, râu dài, người nào cũng uy nghi, lâm liệt. Bị can là một tay to, mặt lớn thoạt trông ngỡ 70% là người Việt, nhưng nhìn kỹ lại thì chỉ còn hơn 30% là giống dân Giao chỉ. Nói mẹ nó ra là thằng... lại.

Vị Bao Công Chủ tịch lên tiếng trước :

— Đầu đuôi câu chuyện lậu thuế ra sao, bị can phải kê Rành mạch cho Tòa xét xử.

Với một giọng ồm ồm rất kẻ cả tưởng chỗ nào tiền cũng lọt và coi Bao Công như Tổng quan thuế can phạm phân bua :

— Dạ, xin các quan đèn trời soi xét, chúng tôi làm ăn thiện bọn ba bánh chúng nó thổi mồm đồ oan...

Vị Bao Công ngồi phía tay mặt ông Bao Công Chủ tịch ngắt lời :

— Đây là công đường của Tòa Giám sát, bị can không được nham nhở qua các mắt thánh.

Hãy khai rõ ai là những tay sai của nhà người mao danh xe Lam viết những bài vô danh cây đặng trên báo chí hồng che mắt chúng ta. Nhà người có lậu thuế hay không lậu thuế, phải thật tình khai ra, cấm không được quanh co, đồ thừa cho người nọ, người kia.

Bị can xoa xoa cái bụng phệ rồi khúm núm gãi tai cổ lấy dáng điệu 70% Giao chỉ, nhưng giọng nói vẫn 1 vẻ hách dịch :

— Các quan hỏi lục vấn tôi, nhưng đầu của tai nheo là ở cầm nang Quan thuế biểu mới của nước Giao chỉ, sao các quan không đã động tới ? Ở phương vị 87-02, thuế suất đang 185% tự nhiên cho thực xuống còn 140%. Rồi đến phương vị 87-04, thuế suất đang 25% lại cũng cho thực xuống còn 10% thôi. Cửa trên trời rơi xuống, chúng tôi nhào vo cũng chỉ là lòng tham tự nhiên của con người.

Ông Bao Công Chủ tịch gật gù có vẻ thông cảm :

— Nhưng anh có biết đi vào hai cửa 140% và 10% như nh cá làm là trái phép không ? Ai bày trò cho anh trốn sâu lậu thuế ?

Thoáng bối rối song bị can lấy được ngay bình tĩnh.

— Dạ tôi biết xe Daihatsu nguyên chiếc về chở người thì phải vào cửa 280% thuế chứ không phải vào cửa 140% còn lại xe Front End về chở người thì cũng phải vào cửa 280% chứ không được vào cửa 10%, nhưng có mấy ông trên Quan thuế bảo thôi khỏi lo, nước Giao chỉ không cần tiền, cứ vào cửa 140% và 10% là được rồi. Tôi vì tham lam chót đại nghe họ.

Ông Chủ tịch Bao công vội rút trong túi 1 tập cầm nang bia màu gạch có ghi mấy chữ lớn : "Quan thuế biểu mới của nước Giao chỉ" đặt lên bàn mở ra hỏi lâu rồi lên tiếng :

— Anh nói phải, cái xe của anh chỉ được phép chở 8 người cộng thêm tài xế, cầm nang quan thuế của nước G.C đã có ghi rõ ràng vào cửa 280% thuế, sao chúng nó cho mang vào cửa 140%. Còn cái loại xe kỳ cục Front End có một phần cabine sao dám vào cửa 10% thuế, cầm nang của nước Giao Chỉ cũng ghi rõ ràng là không được vào cửa này.

Như được người mớm lời trước, bị can mạnh dạn trả lời :

— Dạ, theo ông Tổng Nha Kỹ thuật Sở Quan thuế nước Giao Chỉ thì cabine chỉ là phần ở phía sau lưng tài xế thôi ạ, cabine của nước Giao Chỉ không có phía

trước ạ ! Người Nhật đốt chữ nên mới gọi cái phần mặt tiền là Front, chứ không gọi là kính chắn gió như ông Tổng Nha. Kính chắn gió của người Giao Chỉ nó bằng tôn ạ !

Ba Tòa quan lớn nghe tới đây bỗng phì cười, nước miếng phun ra như mưa, công đường mất hết vẻ tôn nghiêm.

Ông Bao Công Chủ tịch phải gõ búa chan chát xuống bàn, chờ mọi người yên lặng mới cất tiếng hỏi :

— Công quỹ nước G.C. chề của anh bao nhiêu tiền ?

Bị can cười hóm hỉnh rồi trả lời :

— Tôi đâu có biết, nhiều đũa thổi mồm bảo bạc tỷ. Dạ, làm gì có bạc tỷ, chỉ có vài trăm triệu thôi ạ. Xe nguyên chiếc mới về có 2.000 cái vào lối cửa 140%. Nhỡ ra phải vào cửa chính 280% thì Giao Chỉ thu được 168.548đ một chiếc, nhưng họ thừa tiền nên chỉ cần lấy 140% nghĩa là 84.274đ thôi. Mỗi chiếc họ chề không lấy 84.274đ, hai ngàn chiếc vị chỉ là 168.548đ.

Trên đây là xe nguyên chiếc, còn loại Front end thì họ bảo vào cửa 280% làm gì, cứ vào cửa nhỏ 10% thôi, nghĩa là thay vì phải nộp cho Giao Chỉ mỗi chiếc 155.400đ thì chỉ nộp tương đương 5.500đ thôi (Mấy ông Bao Công đưa mắt nhìn nhau thăm phục các ông Quan Thuế Giao Chỉ rộng rãi số một, vút tiền hàng trăm triệu qua cửa sổ).

Chúng tôi mới nhập cảng được có 170 chiếc, còn 800 chiếc chưa qua kịp, vì thế công quỹ Giao Chỉ mới chề có (155.400đ — 5.500đ) x 170 = 25.474.500đ thôi.

Xin các quan đèn trời soi xét, 25.474.500đ cộng với 168.548.000đ trên kia là 194.022.500đ, làm gì có bạc tỷ với bạc tề. Công quỹ giao chỉ mới chề có gần 200 triệu thôi ạ. Tiền sự cha nhữ đũa thổi mồm, những thằng xe lam, xe ch bà, xe bốn bánh cà là khò, những thằng nhà báo, những... (tới đây bị can nghẹn ngào nói không ra tiếng, mấy huộc hạ người giao chỉ nhấm nhò chạy ra điều bị can ngồi xuống rồi kê lấy đầu xoa, người dấm bóp, kẻ lau mặt, gọi nhau ơi ới, công đường lại một phen loạn xạ ngầu)

Ông Bao Công chủ tịch lại một phen phí nhiều sức lực đập bàn rầm rầm mới lấy lại được trật tự. Công giữa mặt lên trời nở dài: nước Giao chỉ chề tiền của anh ta biết làm sao được.

Ông Bao Công ngồi phía trái ông chủ tịch từ nãy vẫn ngồi yên bất giác mới lên tiếng:

— Báo chí nêu chuyện đại Công Ty của anh là một trò quỷ thuật, 70% cổ phần người Việt được thay bằng các hội anh lập nên tuy gọi là hội Việt Nam nhưng 49% là của ngoại quốc và như vậy đại công ty của anh có tới 64% cổ phần ngoại quốc, chữ đầu có 30% theo luật định.

Nếu nước Giao chỉ đặc cơ mánh lối đó, ta cũng muốn biết các công ty Việt Nam của anh, có được 15 tuổi chưa, như luật của nước Giao chỉ bắt những người có cổ phần Việt Nam phải có 15 năm quốc tịch

Bị can đỡ người, gãi đầu định trả lời thì ta giật mình thức dậy. Ngó ra đường, trời đã về chiều, thiên hạ tấp nập, kẻ đi xe Floride, người đi Daihatsu biến thành xe du lịch, kẻ mua sắm hột xoàn, người lo chuyển tiền ra ngoại quốc, ta xót xa rõ một giọt nước mắt thương cho thân phận dân Giao Chỉ.

GHI CHÚ : Từ trước tới nay bất cứ một vấn đề trọng đại nào, Con Ong chỉ cần đánh ba búa là rõ trắng đen ngay. Nhưng lần này, dù đã đánh tới búa thứ ba, quý đảng Giám Sát Viện vẫn làm ngơ những con cá sộp trong vụ Daihatsu và bọn gộc tham những

trong quan thuế bày trò trốn thuế cho Da ihatsu. Bởi vậy, bỗng báo đặc phái viên C.O mới buồn cho cái nền... giám sát ở giao chỉ mà năm mê thấy một phiên tòa xử như trên, Thôi thì viện Giám sát cứ lo bắt tép riu đi. Bắt cá sộp làm quái gì, mắt công điều tra chết. Và lại bạc tỷ ít thấy mờ!

CÁI LUNG CỦA GIÁP VĂN THẬP

Ông Giáp Văn Thập, người vừa được bạn Bầy Bớp bên nhật báo Cấp Tiến tặng cho cái hồn danh mới: Thăng du đấng. Du đấng Giáp Văn Thập, phó chủ tịch Hội Đồng Đô Thành là cái thùng rỗng, là cái còi thích bóp để đuổi chó. Ngày 2 tháng 6 hồi 17 giờ 20, người ta thấy Giáp Văn Thập, phó chủ tịch Hội Đồng Đô Thành đã theo đoàn tùy tùng của L'UCIA ra tận phi trường tiễn chân ông Tây cà lờ Goxe, giám Đốc L'UCIA tức Saigon industries tức Daihatsu về Tây. Giáp Văn Thập bỏ Tây cà lờ với mục "đích gì ? Tôi tự hỏi một phó chủ tịch Hội Đồng Đô Thành mà đi theo đít một thằng Tây bán xe ô tô thì không còn gì nhục hơn cho dân thủ đô. Giáp Văn Thập hứa "che chở" vụ trốn thuế cho Daihatsu chẳng ? Cái trò bỏ Tây nó còn trảng tráo ở chỗ, trong một cuộc hội họp của công nhân xe Ló Giáp Văn Thập đã bê mông xù Michel, đàn em của Goxe tới, giới thiệu loạn xạ ngầu khiến công nhân Giao Chỉ ức muốn học máu rôm, Giáp Văn Thập, ông toan tính cái trò khi gì vậy ?

ĐIỂM SĨ

ĐI ĐÊM MÃI CÙNG CÓ LẶN GẶP MA

Cụ chủ tịch Thượng Viện không có cung... nó bóc hay sao ấy. Trước đây, đấng tài xế tối cao của cụ chủ tịch đã đem chiếc Mercedes của nhà nước cấp cho cụ phóng ra xa lộ mí người yêu "mếch lô vo" trên xế phú lít bắt được. Báo chí đăng tùm lum. Khiến cụ chủ tịch, già thêm một chút. Nay cái nhà anh đại tá chánh vụ phòng của cụ lại bị sao quá tạ bỏ xuống đầu. Anh võ sĩ này thích hỏi "cạc" — chú ý chữ ạ chứ không phải chữ a — nhà báo, dân biểu lắm. Anh ta đã làm phiền nhiều người. Vì khinh thường anh thương hại anh cóc ó việc gì làm nên quý vị dân biểu mới để anh ta cướp nghề của phú lít. Tưởng vinh dự lắm, anh võ sĩ lập công dâng lên chủ tịch bằng cách soát "cạc"... kỹ hơn, Hình như hôm nào, võ được cái "cạc"... lậu, anh ta về ăn cơm ngon khò tá nhưng đi đêm mãi phải có lặn gặp ma. Anh võ sĩ của cụ Huyền đã mò vào d. ngựa. Ngựa tú đá cho anh một phát tối tăm mặt mũi. Cái nghề... võ phòng kinh niên của anh gặp vất vả rồi. Không chừng anh đến phải tới quân trường để được huấn luyện lại... cơ bản thao diễn mất. Anh đã làm mất cái chất hào hùng của người lính. Lính chỉ đi ép khi dám xông pha chiến trận, "Lính hầu là vất đi rồi". Mà còn khoái... lấy le. Thương cho cụ Huyền không có tay dùng thuộc hạ.

PHONG-NGŨA

RUỒI CÁI, RUỒI ĐỰC

Dân biểu anh dũng Ngô công Đức vừa chế ra hai danh từ mới ; Ruồi cái và ruồi đực. Ruồi cái là đàn bà Bắc kỳ di cư, Ruồi đực là đàn ông Bắc kỳ di tàu Mỹ bỏ lồm ngồm tại miền Nam. Danh từ thấy văn hoa mỹ lệ. Kẻ hèn này xin bái phục. Nhân danh một con ruồi Cái, xin dán vào mồm dân biểu Ngô công Đức một bằng tương lục A B C sau khi đã chửi... Và không dám ca ngợi chiến công của vị dân biểu hách nhất miền Nam tự do này.

THẬP-THÀNH

NGƯỜI CÀY CÓ RUỘNG
NGƯỜI MƯƠN NHÀ CÓ NHÀ Ở
NGƯỜI VIẾT BÁO CÓ BÁO ĐỂ LÀM CHỦ

DUYÊN - ANH RA BÁO

(Tuần báo của yêu thương)

Những người ngợi ca TÌNH YÊU, TUỔI THƠ, QUÊ HƯƠNG.

MAI THẢO, NHẬT TIẾN, HOÀNG ANH TUẤN, HOÀNG HẢI THỦY, NGUYỄN ĐÌNH TOÀN, ĐOÀN QUỐC SĨ, THANH NAM, LÊ TẮT ĐIỆU, ĐÌNH TIẾN LUYỆN, TỬ KẾ TƯỜNG, VÔ HỒNG, CUNG TÍCH BIỂN, DƯƠNG HÙNG CƯỜNG, TẠ QUANG KHÔI, CAO THỂ DUNG, DUYÊN ANH, DUY THANH, NGỌC DŨNG, HUY TƯỜNG V.V...

Phát hành vào tuần sau

QUẢN NHIỆM NGUYỄN VĂN MINH
In tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tánh SG